

Giới thiệu Trừng Phạt (Punishment)

Thể loại: Tâm lý, giết người, giáo dục trẻ em, tình cảm..

Số chương: 10 chương + extra full

"Đối với trẻ em, người lớn rất quan trọng."

Cái chết của ba nhân mạng khiến dư luận phẫn nộ, gọi tên sát thủ là một kẻ bệnh hoạn biến thái, hung thủ là một kẻ tri pháp lại phạm pháp - một nam sinh khoa Luật năm nhất.

Một vụ mất tích bí ẩn xảy ra, nạn nhân là cô giáo cấp II

Một viên cảnh sát trẻ tìm kiếm sự thật về cái chết của em trai.

Ba nạn nhân là những nam sinh mười ba tuổi, ngoan ngoãn lẫn hiền lành.

Và cuối cùng, một bí mật chấn động đằng sau tất cả mọi chuyện... Cùng một tình yêu bao dung ảm áp của 2 con người.

"Luật dành cho trẻ vị thành niên" đã "bảo vệ" những kẻ thủ ác nhỏ tuổi. Vậy, công lý sẽ được thực thi như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Vũ Thanh

Gần cuối tháng mười một, trong thành phố đột nhiên xuất hiện hai vụ án mạng kỳ lạ. Nạn nhân là hai nam sinh mười ba tuổi, học lớp bảy. Một cuộc điều tra bắt đầu diễn ra nhưng không có chút manh mối vì cả hai đều là con ngoan trò giỏi, tính tình hiền lành chẳng hề gây thù oán với bất kỳ ai. Cảnh sát vẫn tiếp tục thẩm vấn những người có mối liên hệ với hai nạn nhân...

Hai ngày sau, khi cuộc điều tra đang diễn ra thì vào đêm nọ, cảnh sát bất ngờ nhận được cú điện thoại kỳ quặc từ một chàng trai báo rằng: có kẻ ra tay giết người ở ngôi nhà hoang quận X...

Lúc đó ập vào ngôi nhà hoang đó thì cảnh sát thấy bóng dáng cô gái tóc dài gọn sóng đứng quay lưng, tay cầm con dao sắc lẹm với từng giọt máu rơi tí tách. Bên dưới là xác một nam sinh đoán chừng cỡ mười ba mười bốn, trước ngực có nhiều vết đâm. Chiếc áo sơ mi trắng đổi sang màu đỏ thẫm. Cảnh tượng khá rùng rợn.

“Bỏ vũ khí xuống! Mau giờ hai tay lên!”

Sau tiếng hô lớn của cảnh sát, cô gái cũng chính là hung thủ, chậm rãi xoay mặt qua. Tất cả hết sức kinh ngạc vì nhận ra ẩn dưới mái tóc mềm mại kia lại là gương mặt con trai! Những vết máu bắn tung toé trên gò má đánh phản hồng càng khiến hắn toát lên vẻ đẹp quyền rũ đầy mê hoặc. Hắn thật kỳ lạ.

Kẻ thủ ác trai già gái đó đã nhếch mép, vành môi kéo xéch tạo thành nụ cười ngạo nghễ vô cùng đẹp đẽ. Hắn cười, như thách thức mấy chục họng súng đang giương về phía mình và đồng thời thể hiện rõ sự thoải mái.

Đêm ấy trăng sáng vàng vạc. Đôi mắt vô hồn của hắn thật sự ám ảnh người khác.

Hắn là thủ phạm gây ra hai vụ án mạng trước. Nhưng cũng chính hắn gọi cú điện thoại báo cho cảnh sát đến đây.

.oOo.

Bốp! Lưu Quang - một cảnh sát trực thuộc Cục cảnh sát Hình sự Việt Nam, không kìm chế được phần uất đã đánh thật mạnh vào mặt Vũ Thanh - tên tội phạm giết ba mạng người vừa bị bắt. Hắn ngã xuống đất, chiếc ghế sắt đổ rầm. Mấy giây sau, hắn đưa tay quệt vết máu ngay khoé miệng rồi từ từ ngược mặt lên.

Đối diện, bốn người cảnh sát khác đang kìm giữ Lưu Quang, không cho anh nhảy bổ vào đánh phạm nhân. Với gương mặt giận dữ điên cuồng, đôi mắt phun trào ngọn lửa căm phẫn, chàng cảnh sát không ngừng chỉ tay về phía Vũ Thanh và gào to:

“Thằng khốn nạn! Tại sao mày giết chết em trai tao? Thằng bé thù oán gì với mày? Nó chỉ mới mười ba tuổi mà bây giờ thân xác phải nằm dưới đất lạnh lẽo! Lưu Vinh học giỏi, ngoan ngoãn hiền lành, tương lai phía trước đang rộng mở vậy mà...”

Quan sát thái độ giận điên đến nỗi mắt mờ trùng trùng, miệng quát sùi bọt mép của Lưu Quang, Vũ Thanh không có biểu hiện nào ngoài việc nhoèn miệng cười, lại là kiểu nhếch mép khinh khinh, giống như phi nhỏ vào mặt đối phương.

“Lưu Vinh...” - Vũ Thanh cất tiếng rất khẽ nhưng nghe rõ ràng - “Là rác rưởi!”

Cái nhìn trần trụi, Lưu Quang đứng đờ đẫn trong vài phút. Rồi rất nhanh, hai hàm răng nghiền ken kết, từng dây thần kinh trên gương mặt giật giật, anh vùng thoát khỏi sự kìm chặt của đồng nghiệp, lao đến giáng thêm cú nữa vào mặt Vũ Thanh. Mặc dù bên má phải ề buốt đến tận chân răng nhưng hắn cứ cười. Và lần này hắn cười thật to như thể rất há hê.

Ngay tức thì, Lưu Quang túm lấy cổ áo Vũ Thanh, vật hắn đứng dậy một cách thô bạo. Nhìn chằm chằm vào ánh mắt lạnh lùng vô hồn của tên tội phạm, môi mím chặt, anh nói từng lời đe dọa hệt muốn tát vào mặt hắn:

“Khốn kiếp! Tao thề sẽ khiến mày bị tử hình! Còn nếu không thì ít nhất, mày phải sống trong tù hết phần đời còn lại!”

Cười lớn. Lớn hơn. Lớn hơn nữa. Cảm tưởng giọng cười của Vũ Thanh vang khắp trại giam.

“Cứ việc! Nhưng tôi thích tử hình hơn.”

“Mày...” - Lưu Quang gờ nắm đấm toan đánh Vũ Thanh lần thứ ba thì ngay lập tức anh bị đồng nghiệp lôi ra.

Để tránh xảy ra cuộc hỗn chiến, những cảnh sát nọ mau chóng đưa Vũ Thanh rời khỏi phòng thẩm vấn. Trước khi đi, hắn còn ném cái nhìn khinh bỉ vào Lưu Quang. Thậm chí, mấy phút tiếp theo mọi người vẫn nghe giọng hắn cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phiên toà

Mấy ngày sau, phiên toà sơ thẩm xét xử Vũ Thanh được mở. Có rất nhiều người đến xem, kể cả báo chí vì họ muốn thấy mặt kẻ đã tàn nhẫn cướp đi sinh mạng của ba đứa trẻ mười ba tuổi cũng như biết lý do gì khiến hắn ra tay dã man như vậy. Phiên toà hôm ấy chật kín người, không ngớt những lời xì xầm bàn tán. Âm thanh ồn ào trời dậy khiến quan toà chốc chốc phải gõ búa để nhắc nhở tất cả giữ im lặng.

Kết thúc hàng loạt câu hỏi, quan toà thờ ra thật mạnh rồi nhìn về phía Vũ Thanh:

“Bị cáo không muốn mời luật sư bào chữa?”

Trước vành móng ngựa, Vũ Thanh với nét mặt lãnh đạm, trả lời rành rọt: Không!

“Vậy là bị cáo hoàn toàn nhận tội có ý mưu sát ba mạng người?”

“Đừng vòng vo nữa.” - Vũ Thanh ngắt lời quan toàn bằng hành động nhoeén miệng cười - “Tôi có tội! Từ hình đi!”

“Tại sao bị cáo lại dễ dàng đầu thú?”

“Vì tôi đã giết xong kẻ cần giết! Tôi không bao giờ hối hận về chuyện này!”

Câu khẳng định danh thép của Vũ Thanh lập tức tạo nên làn sóng phản nộ nơi những người đang dự phiên toà. Họ la lối! Chửi mắng! Ném trứng thối vào hắn. Không gian trở nên hỗn loạn khiến các bồi thẩm đoàn phải rất vất vả để giữ trật tự.

Vũ Thanh lặng thinh, hướng cái nhìn trống rỗng xuống bàn tay bị còng. Hắn nghe văng vẳng trong tiếng nhốn nháo mắng nhiếc kia là giọng than khóc của ai đó. Hắn đoán, chắc hẳn là người thân của ba nạn nhân. Khẽ khàng, Vũ Thanh quay mặt qua bên trái và thấy lẫn trong đám đông cuồng nộ, Lưu Quang đang ôm một cặp vợ chồng trung niên khóc thảm thiết. Nhất định, đây là cha mẹ của hai anh em họ Lưu.

Biết anh chàng cảnh sát cũng nhìn mình, Vũ Thanh càng nở nụ cười thoả mãn. Hắn cứ như kẻ điên loạn, ham thích trò cuồng sát của bản thân.

“Vũ Thanh, mười chín tuổi, sinh viên trường đại học Luật.” - Lưu Quang lầm rầm trong miệng - “Mười chín tuổi đủ để mày chịu trừng phạt trước pháp luật!”

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Điều tra

Nhệ nhàng đặt đoá hoa mới nở lên ngôi mộ đá lạnh ngắt, Lưu Quang nhìn tấm hình Lưu Vinh trên tấm bia với tâm trạng buồn bã nặng nề. Chưa bao giờ anh nghĩ rằng, đứa em trai ngoan ngoãn hiền lành của mình lại có ngày bị giết một cách tàn nhẫn như thế. Không bất kỳ lý do nào... Lưu Vinh chết chỉ vì sự cuồng sát bệnh hoạn trong người họ Vũ kia.

“Tuy toà chưa tuyên án nhưng em hãy tin là nhất định anh sẽ khiến Vũ Thanh chịu án tử hình. Anh hiểu, dù hắn có chết đi thì em cũng không thể sống lại nhưng... chí ít, anh muốn hắn bị trừng phạt vì lỗi lầm khủng khiếp đó.”

Những ngón tay men theo từng đường nét trên ngôi mộ, Lưu Quang thì thầm với Lưu Vinh những lời đầy kiên quyết. Anh hy vọng, đây là cách duy nhất xoá đi phần nào nỗi oan khuất cho em trai. Nó chỉ mới mười ba tuổi và không đáng bị như thế.

Vừa rời khỏi nghĩa trang, Lưu Quang bắt chợt gặp Lộc, đồng nghiệp cùng tổ điều tra, bước vội và đến gần báo:

“Tôi đã tìm hiểu vài thông tin về Vũ Thanh. Tên này không có bố mẹ, từng sống ở viện mồ côi Mái Ấm cách đây vài cây số. Anh đến đó ngay bây giờ chứ?”

“Tôi muốn đang điều tra về lai lịch của hắn.” - Lưu Quang vừa đáp vừa xoay gót.

Viện mồ côi Mái Ấm là ngôi nhà khá khang trang, gồm nhiều dãy nhà nối tiếp nhau. Xung quanh được bao bọc bởi một khu vườn xanh mát. Ánh nắng trải vàng urom lên những cành hoa mới nở khiến không gian nơi đây thật yên bình và tĩnh lặng.

Lúc mới bước chân vào khoảng sân trống trải, Lưu Quang và Lộc bắt gặp cảnh vài đứa trẻ trong viện đang nô đùa. Trông nụ cười rạng rỡ của chúng, người ta có thể hiểu chúng rất hạnh phúc khi được nuôi dưỡng ở đây.

Quản lý viện mồ côi Mái Ấm là một người phụ nữ trung niên phúc hậu. Đón lấy tách trà từ tay bà, Lưu Quang mỉm cười cảm ơn.

Người phụ nữ chậm rãi ngồi xuống chiếc đối diện với hai chàng cảnh sát, cảm bức ảnh có hình của cậu thanh niên lên xem rồi từ tốn nói:

“Đúng là Vũ Thanh sống ở viện mồ côi này. Thằng bé có tính tình khác lạ, trầm lặng, ít tiếp xúc với người khác. Nó hầu như không có bạn. Tội nghiệp!”

Nghe hai từ tội nghiệp ấy, Lư Quang tự dưng ngừng uống, vờ ho vài cái hết kiểu bị sặc nước. Bên cạnh, Lộc biết nên giấu tiếng thở dài xong hỏi tiếp:

“Vây Vũ Thanh có biểu hiện gì bất ổn về tâm lý? Chẳng hạn, cậu ta bị tâm thần.”

“Tâm thần?” - Người phụ nữ nhủ mảy, đang cố hiểu hai từ kỳ quặc đó - “Ý anh là nói Vũ Thanh? Ồ không, tuy thằng bé mang dáng vẻ khác so với những đứa trẻ cùng tuổi nhưng tâm lý nó rất bình thường.”

“Làm sao cô khẳng định như thế?” - Lần này đến lượt Lư Quang khó hiểu.

Mím cười, người phụ nữ trung niên ngả người ra sau một chút như muốn tìm điểm tựa. Ánh mắt xa xăm ấy cảm tưởng như chứa đựng vô số các ký ức bị vùi lấp.

“Vi Vũ Thanh ước mơ trở thành luật sư bảo vệ quyền lợi trẻ em!”

Lư Quang và Lộc đưa mắt nhìn nhau. Họ biết Vũ Thanh là sinh viên khoa Luật nhưng còn việc kẻ thù ác đó mơ ước trở thành luật sư bảo vệ quyền lợi trẻ em thì quả nhiên chẳng thể ngờ được... Điều này thật kỳ quặc và mâu thuẫn, hoàn toàn đi trái lại với hành động thăm sát ba nạn nhân mười ba tuổi của hắn.

“Thằng bé đã được cảm hoá bởi một người.” - Như hiểu câu hỏi tiếp theo của hai chàng cảnh sát, bà đáp luôn - “Cô giáo Dương Đan, người có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đến Vũ Thanh! Người thay đổi cuộc đời đứa trẻ cô độc ấy.”

“Cô giáo Dương Đan?”

“Cô Dương Đan là giáo viên dạy môn Văn của Vũ Thanh hồi lớp bảy. Mỗi quan hệ của họ rất thân thiết. Nhờ cô ấy mà thằng bé thoát khỏi vỏ bọc của sự cô độc và tìm thấy ánh sáng mới...”

Đột nhiên người phụ nữ ngừng lại, thật kín đáo hướng đôi mắt qua tờ báo buổi sáng nằm ngay bên phải, nơi đăng rõ vụ án giết ba mạng người do Vũ Thanh gây ra. Dù có thờ nhẹ nhưng Lư Quang vẫn nghe được sự nặng nề chất chứa trong lòng bà.

“Hắn cô đã sốc khi biết tin?” - Lộc chỉ chỉ tay lên tờ báo thẳng thớm.

“Tôi chỉ không thể ngờ thôi. Giữa tháng mười một, tôi nhận ra Vũ Thanh có những biểu hiện hơi lạ rồi nó mất tích, tiếp đến tôi xem được tin này.”

“Biểu hiện lạ? Mất tích?”

Người phụ nữ gật đầu, con người đảo chậm rãi như đang lục lại trí nhớ:

“Đúng... Khó hiểu là trước đó vài ngày cô giáo Dương Đan cũng biến mất, đến giờ chưa tìm ra tung tích cô ấy.”

“Hoá ra, vụ này không đơn giản như chúng ta nghĩ.” - Lộc áp hai bàn tay vào nhau bởi thấy vụ án giết người Vũ Thanh gây ra xuất hiện vài nghi vấn.

Bên cạnh, Lư Quang cũng đồng tình như thế. Nếu Vũ Thanh giết ba đứa trẻ không phải do cuồng sát bệnh hoạn mà vì lý do nào đấy thì cần phải tìm hiểu kỹ càng. Chắc rằng có liên quan đến cô giáo Dương Đan. Nhưng vì sao Lư Vinh cũng bị lôi vào cuộc? Đó chính là uẩn khúc. Liệu em trai anh...

“Cô có thể vui lòng cho tôi địa chỉ nhà của cô giáo Dương Đan?”

Người phụ nữ đeo kính vào rồi kéo học tủ bên dưới ra, cầm lên quyển sổ ghi chép khá cũ. Mở từng trang xem lướt qua mấy dòng chữ xong, bà ngược lên lật đầu:

“Tôi không lưu địa chỉ của cô Dương Đan nhưng tôi biết trường cô ấy theo dạy... Là trường trung học Y! Các anh đến đó điều tra xem sao.”

Đôi phương vừa dứt thì Lư Quang ngạc nhiên kêu lên:

“Trường trung học Y?”

“Sao thế?”

Quay qua nhìn sắc mặt lo lắng của Lộc, Lư Quang trả lời với vẻ khá bối rối:

“Lư Vinh, em tôi và hai nam sinh bị giết trước đó đều là học sinh trường Y.”

Lúc đứng lên ra về, Lư Quang còn nghe người phụ nữ này báo, bản thân bà không tin Vũ Thanh giết người vì bệnh hoạn, hẳn là có nguyên nhân nào đấy! Tất cả những đứa trẻ khác khi đã khôn lớn đều rời khỏi ngôi nhà Mái Ấm này nhưng riêng Vũ Thanh vẫn ở lại đây, vừa làm vừa học và đỡ dần thêm tiền bạc giúp cô nhi viện.

... Sau khi xem qua hai tấm hình: Vũ Thanh và Dương Đan thì thầy hiệu trưởng trường Y gật đầu liên tục, khẳng định chắc chắn điều sắp nói ra:

“Dương Đan là giáo viên của trường, còn Vũ Thanh trước đây là học sinh cá biệt. Các thầy cô khác đều biết em ấy và ai cũng sợ tiếp xúc, chỉ duy có cô giáo Đan.”

“Thế hiệu trưởng có thể cho tôi gặp cô giáo Đan?”

“Tiếc là bây giờ tôi không rõ cô giáo Đan ở đâu. Khoảng giữa tháng này, cô ấy tự dưng không đến lớp, tôi có gọi điện và tìm tới nhà nhưng đều không gặp.”

“Thầy có thể cho chúng tôi địa chỉ cô giáo?” - Lư Quang mạo muội đề nghị.

Đắn đo nghĩ ngợi trong chốc lát, thầy hiệu trưởng đứng dậy tìm hồ sơ. Rất nhanh, vài phút sau ông đưa cho hai vị cảnh sát lý lịch của Dương Đan.

“Lúc dạy Vũ Thanh, cô ấy mới ra trường. Kinh nghiệm giảng dạy chưa có nhiều vậy mà cảm hoá được đứa học sinh đặc biệt đó. Tôi vẫn thường nghe những giáo viên khác báo rằng: mối quan hệ của họ rất khác thường.”

“Khác thường thế nào?” - Rồi mắt khỏi tờ lý lịch, Lộc hỏi.

Lương lự mấy giây, thầy hiệu trưởng nở nụ cười hơi gượng gạo báo:

“Kiểu như giữa họ không đơn thuần chỉ là tình cảm giữa cô và trò.”

Ngay tức thì, Luru Quang lại đảo mắt qua Lộc. Dường như, ý nghĩ trong hai cái nhìn ấy là một câu đáp án nhanh chóng.

“Tôi có nghe tin Vũ Thanh giết ba em học sinh trường Y! Tôi rất bất ngờ...”

“Thầy biết rõ về ba em học sinh ấy?”

“Là Luru Vinh, Hải, Nghĩa. Cả ba đều ngoan ngoãn và hiền lành. Chẳng rõ vì sao Vũ Thanh lại giết các em ấy.” - Thầy hiệu trưởng thương tiếc - “Mấy năm trước, tôi vẫn nghe cô giáo Đan khoe rằng Vũ Thanh đã thay đổi, còn muốn trở thành luật sư. Nào ngờ có sự lại ra nông nổi.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Ké xấu xa, cuối cùng vẫn là ké xấu.” - Luru Quang cầm tờ lý lịch, buông câu lạnh lùng trước khi quay bước. Hắn, anh nhớ về đứa em trai xấu số.

Lúc hai chàng cảnh sát mở rời toan rời phòng thì thầy hiệu trưởng chợt gọi lại.

“Có điều này, tôi nghĩ là nên nói.” - Ông ngập ngừng - “Vào cái đêm cuối cùng tôi gặp cô giáo Đan thi khi ấy, tôi thấy Luru Vinh, Hải và Nghĩa đi bên cạnh cô ấy. Họ rời khỏi trường lúc gần bảy giờ tối.”

“Thật ư? Nhưng tại sao cả ba lại cùng gặp cô giáo Đan?”

“Điều này thì tôi không rõ nhưng cũng chẳng có gì là khó hiểu vì cô giáo Đan vốn là giáo viên chủ nhiệm của ba em ấy. Tôi cũng có hỏi các em sau khi cô ấy đột nhiên nghỉ dạy thì cả ba đều lắc đầu không biết.”

Sự tiết lộ vô tình của thầy hiệu trưởng khiến Luru Quang hết sức kinh ngạc, ánh nhìn bất động. Giáo viên chủ nhiệm của Luru Vinh và hai cậu học sinh kia là cô Dương Đan ư? Điều khó hiểu hơn nữa, tại sao người sau cùng ở bên cạnh cô giáo họ Dương lại là ba đứa trẻ bị giết? Chúng có biết gì về sự mất tích của cô?

Về như vụ việc càng ngày càng phức tạp khi Luru Quang lơ mờ đoán ra rằng: Vũ Thanh, Dương Đan với cả Luru Vinh thật sự có mối quan hệ đặc biệt.

Nhưng rốt cuộc, đó là gì? Uẩn khúc nào đang bị che giấu?

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Linh hồn

Vũ Thanh choàng tỉnh, một vùng tối đỏ ập xuống cái nhìn trống rỗng bản thân. Hắn lại mơ thấy ác mộng lần nữa. Đôi mắt mở to không chớp từ từ dịu lại, hắn chậm rãi ngồi dậy trên chiếc giường sắt lạnh tanh của phòng giam. Chẳng rõ đây là lần thứ mấy chàng trai này bị những hình ảnh kinh khủng kia ám ảnh. Một nỗi sợ hãi. Hắn bắt lực để mặc nỗi đau đớn cùng thù hận giày vò dần dặt bản thân.

Có người lại, Vũ Thanh tựa cảm lên hai đầu gối, hướng cái nhìn trống rỗng vô định vào khoảng không tối đen phía trước. Sự tĩnh lặng vắng vẻ của trại giam càng khiến hắn cô độc và buồn bã hơn. Lúc này, Vũ Thanh chỉ nhớ da diết một bóng hình. Nhưng bị kịch ở chỗ, dẫu mong mỏi đến mấy thì hắn cũng chẳng thể nào gặp được người ấy nữa.

“Xin hãy cho em sức mạnh.” - Vũ Thanh lên tiếng thật khẽ, giống như trò chuyện với một người khác đang hiện diện tại đây.

Dứt lời, Vũ Thanh vẫn cứ nhìn chăm chăm khoảng tối phía trước mặt. Nhịp thở đều đều nghe khô khốc. Nhưng sau đó hắn tự nhiên nín thở, chỉ để chờ đợi. Đôi mắt mở to hơn, đôi tai cũng chăm chú lắng nghe hơn vì người thanh niên này không muốn bỏ lỡ bất kỳ âm thanh nào dù là nhỏ nhất vang lên ngay bây giờ.

Bóng dáng một cô gái dần dần xuất hiện trong phòng giam tối, trông mờ ảo và rất nhạt. Là linh hồn! Không phải ma quỷ, cô ấy có gương mặt của con người, thậm chí mang cả nỗi buồn thăm thẳm. Xung quanh cơ thể toả ra thứ ánh sáng nhạt nhòa khiến cô như hình ảnh được phản chiếu dưới dòng nước. Vô thực?

“Kể từ sau cái ngày khủng khiếp đó, cô luôn xuất hiện trước mắt em theo cách này. Cô muốn nói gì với em, đúng không? Cho em biết, chúng giấu cô ở đâu?”

Vũ Thanh nói chuyện với linh hồn đó hết kiểu hắn chẳng hề sợ hãi hoặc chỉ ít kinh ngạc trước việc kỳ quái về sự tồn tại của người đã khuất. Điều ấy chứng tỏ, đây chẳng phải lần đầu tiên hắn trông thấy linh hồn cô gái..

Lạ lùng là, lần nào cũng như lần đó, linh hồn mờ ảo kia không đáp lời Vũ Thanh dù chỉ một âm thanh khe khẽ. Cô chỉ đứng lặng lẽ, nhìn hắn bằng ánh mắt nửa xa xăm nửa hàm chứa ẩn ý mơ hồ. Phải chăng, chưa đến lúc?

Vũ Thanh toan cất giọng lần nữa thì đột ngột, cửa phòng giam mở toang. Ánh sáng bên ngoài hắt vào, linh hồn biến mất hết như chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Thẩm vấn

Ngồi trên ghế đối diện chiếc bàn thẩm vấn, Vũ Thanh không biểu lộ bất kỳ biểu hiện nào ngoại trừ việc tỏ ra lãnh đạm, thản nhiên trước ánh mắt dò xét của hai vị cảnh sát đang đi tới đi lui: Luru Quang và Lộc. Hắn tự hỏi, bọn ngớ ngẩn này lại muốn gì ở mình? Nhưng có một điều hắn chắc chắn rằng: dù có tra hỏi thế nào thì bên phía cảnh sát cũng sẽ chẳng tìm ra được manh mối gì. Vốn dĩ, hắn nổi tiếng là kẻ ương bướng lẫn cứng đầu.

Không gian yên lặng bất chợt bị phá vỡ bởi tiếng thở mạnh của Luru Quang kèm theo âm thanh kéo ghế, tiếp đến là đóng giấy tờ đặt ngay trước mặt Vũ Thanh. Ngồi phịch xuống, chỗ đối diện với tên tội phạm, Luru Quang chậm rãi mở bìa hồ sơ ra. Hành động từ tốn ấy cho thấy, anh đã thân thiện với hắn hơn so với ngày đầu tiên.

“Đây!” - Luru Quang chỉ chỉ vào bức hình 4x6 dán hơi lệch trong tờ giấy đầy ắp chữ - “Cậu quen người này chứ?”

Vũ Thanh khá ngạc nhiên trước cách xưng hô nhẹ nhàng từ chàng cảnh sát vốn là anh trai của thằng học sinh mình giết bằng việc đâm mấy nhát vào ngực nó. Nhớ ngày đầu tiên gặp mặt, anh còn đánh hấn và không ngừng lên án hành động giết người dã man ấy.

“Tôi không biết gì hết.”

Trông cái kiểu mắt chưa nhìn hình mà đã trả lời hột của Vũ Thanh, Luru Quang cười nhạt rồi chồm người dậy, đưa tay quàng qua cổ tên tội phạm kéo mạnh hấn lại gần, trầm giọng:

“Đừng có chọc giận tôi! Sự kiên nhẫn của một người có giới hạn thôi!”

Như muốn thử xem giới hạn chịu đựng của Luru Quang đến đâu nên Vũ Thanh nở nụ cười khinh khỉnh, cố tình thách thức viên cảnh sát trẻ đó. Và thật đáng tiếc, chiêu khích tướng từ phía Vũ Thanh hoàn toàn thất bại khi Luru Quang, vẫn rất bình tĩnh, cầm tờ giấy kia lên, để tấm hình ngay trước ánh mắt bất cần của hấn.

“Nhìn đi rồi hãy trả lời!”

Dù chẳng hề muốn nhưng với cái cách kẻ sát tẩm hình vào mặt như vậy thì Vũ Thanh không thể không nhìn. Để rồi, đôi mắt đang lơ đãng như kẻ nghiện kia bỗng chốc đứng yên, phản chiếu rõ sự kinh ngạc lẫn thất thần.

Nhận ra nét biểu cảm khác thường trên gương mặt luôn bất cần đời của tên tội phạm cứng đầu ấy, Luru Quang dường như đã có đáp án. Dẫu thế, anh vẫn hỏi:

“Sao? Quen lắm đúng không?”

Mau chóng lấy lại vẻ thân nhiên vốn có, Vũ Thanh đưa mắt nhìn Luru Quang, bảo:

“Tôi chẳng hề biết người này.”

Không tức giận, chỉ nhanh chóng bỏ tay ra khỏi cổ Vũ Thanh, Luru Quang ngồi lại đằng hoàng trên ghế. Cùng lúc, Lộc sau này giờ im lặng mới lên tiếng, khá trầm:

“Dù cậu có chối cũng vô ích! Cậu và người trong hình, cô giáo Dương Đan, vốn dĩ có mối quan hệ rất thân thiết. Những ngày qua, chúng tôi đã tìm hiểu về cậu... Đến cô nhi viện Mái Ấm, cả trường Y nơi cậu theo học trước đây. Dương Đan cũng là giáo viên ở đó. Tất cả mọi thứ liên quan đến cậu.”

Lặng thinh, Vũ Thanh bắt đầu cảm giác căn phòng trở nên bức bối đến kỳ lạ.

Quan sát người đối diện chốc lát, Luru Quang lướt cái nhìn trở lại những tờ giấy:

“Nhờ thầy hiệu trưởng cung cấp thông tin nên chúng tôi tìm đến nhà của cô giáo Dương Đan. Hoàn toàn không có ai dù quần áo và đồ đạc vẫn còn. Ngoài ra, tôi tình cờ phát hiện những tấm hình cậu và cô ấy chụp chung. Trông khá thân mật! Ngoài mối quan hệ cô trò, giữa hai người có tình cảm gì khác sao?”

Dẫu cố gắng che giấu nhưng rõ ràng, sắc mặt Vũ Thanh tràn đầy lo lắng. Hấn hít thật sâu để có thể làm chủ nhịp thở đang nhanh dần của mình. Hấn phải đóng kịch!

“Tôi là kẻ sắp bị tử hình. Các vị còn điều tra cuộc sống riêng tư ấy làm gì?”

“Riêng tư?” - Luru Quang nhún mày - “À, về như câu hỏi đó hơi khó chịu. Vậy tôi sẽ hỏi câu khác mang tính công khai hơn nhé. Cho tôi biết, cậu, cô giáo Dương Đan và em trai tôi Luru Vinh có mối quan hệ thế nào?”

Lần này, chắc hẳn Luru Quang sẽ không nhận được câu trả lời thoả đáng bởi Vũ Thanh lại tiếp tục im lặng. Với hấn, câu hỏi này còn khó trả lời gấp bội.

“Nói đi nào! Rốt cuộc, ba người liên quan gì với nhau? Việc biến mất đột ngột của cô giáo Đan có dính đến Luru Vinh không? Cậu biết lý do có ấy mất tích chứ?”

“Tôi rất khâm phục sự nỗ lực điều tra của các vị nhưng tại sao tôi phải trả lời?”

Một cách bất ngờ, Luru Quang đứng bật dậy rồi túm lấy cổ áo Vũ Thanh giật mạnh về phía trước. Nhìn sâu vào mắt hấn, anh nhấn mạnh từng chữ như muốn hấn biết tầm quan trọng từ việc trả lời cho những câu hỏi này giờ:

“Đó là vì tao muốn biết lý do mày giết thằng Vinh!”

Trong lúc Lộc cố gắng kìm giữ Luru Quang thì Vũ Thanh hướng cái nhìn thân nhiên vào gương mặt giận dữ của anh, từ tốn nói:

“Tốt nhất, anh không nên biết.”

“Tại sao?” - Chân mày dần ra đột ngột, vị cảnh sát họ Luru ngạc nhiên hỏi.

“Tôi bảo rồi, không biết sẽ tốt cho anh hơn.”

Trông nụ cười kỳ quặc khó hiểu nở trên môi Vũ Thanh, Luru Quang hoàn toàn mù mờ. Bàn tay thả lỏng, anh hơi ngả người ra phía sau, chân lùi vài bước. Anh không hiểu hàm ý trong câu trả lời ấy. Lẽ nào, sự thật đằng sau cái chết của Luru Vinh là điều gì rất đáng sợ?

“Các vị sẽ chẳng moi được tin tức gì đâu. Tốt nhất hãy đưa tôi về phòng giam.”

Thấy yêu cầu Vũ Thanh chỉ lý lại cộng thêm việc không muốn Luru Quang kích động thêm nên Lộc liền gọi hai cảnh sát đứng trực bên ngoài phòng thẩm vấn vào... Trước lúc Vũ Thanh sắp bị đưa đi thì Luru Quang đột ngột cất giọng khê khàng:

“Cậu luôn mơ ước trở thành luật sư bảo vệ quyền lợi trẻ em?”

Nghe câu nói lạ lùng kia từ vị cảnh sát, trong thoáng chốc Vũ Thanh đã khựng lại.

“Một người mang suy nghĩ như vậy, nhất định không thể nào là kẻ cuồng sát, giết người một cách bệnh hoạn được! Đặc biệt là những đứa trẻ vô tội! Phải có lý do!” - Thành linh Luru Quang hét lên - “Lý do đó là gì? Tại sao cậu lại giết Luru Vinh?”

Đứng lặng im ngay cửa phòng, Vũ Thanh không đáp. Rất nhanh, hắn cười và rời đi, để lại sau lưng câu hỏi kích động từ chàng cảnh sát đang đau đớn vì mất em trai.

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồi ức (I)

Lặng lẽ hưởng cái nhìn đầy suy tư ra ngoài cửa sổ vào buổi sớm, Lưu Quang hết thờ dài rồi lại nhắm mắt đầy mệt mỏi. Sau cái lần thẩm vấn Vũ Thanh mấy ngày trước, lòng chàng cảnh sát này cứ bức bối không yên. Càng nghĩ về câu nói: “Tốt nhất, anh không nên biết!” từ miệng hắn là anh thêm khổ sở vật vã vì không tài nào tìm ra nguyên do cái chết của đứa em xấu số. Lưu Quang đoán chắc rằng, mối quan hệ giữa Vũ Thanh - Dương Đan - Lưu Vinh chẳng hề bình thường. Và nhất định cái chết của Lưu Vinh với sự mất tích của Dương Đan có liên quan với nhau. Nhưng, rốt cuộc là gì chứ?

“Đồ cứng đầu!” - Đập tay xuống bàn, Lưu Quang mắng Vũ Thanh chẳng tiếc lời.

Đúng lúc, chuông điện thoại đổ dài. Chậm rãi bắt máy, Lưu Quang chưa kịp nói alo thì bên kia đầu dây, tiếng Lộc vang vang về lo lắng: “Sáng nay nhà giam báo là Vũ Thanh đột nhiên sốt cao. Hắn không ngừng gọi tên cô giáo Dương Đan và nói mê sảng mấy lời khó hiểu”.

Vừa mở cửa buồng giam, người cán bộ quản lý vừa báo:

“Sau khi tiêm thuốc hạ sốt, phạm nhân Vũ Thanh đã trở lại bình thường. Sau đó, anh ta yêu cầu được gặp cảnh sát Lưu Quang.”

“Anh có biết là chuyện gì không?”

Mở ổ khoá xong, người cán bộ nọ quay qua lắc đầu trước câu hỏi từ Lộc:

“Tôi không rõ nhưng anh ta bảo chỉ gặp riêng một mình cảnh sát Lưu Quang. Đây, anh vào đi. Nếu có việc không may xảy ra, hãy gọi lớn, chúng tôi đến ngay!”

Bước vào bên trong căn phòng kín bưng tối om, Lưu Quang thấy không có gì ngoài cảm giác lạnh lẽo cô độc đến rợn người. Xung quanh chỉ là bốn bức tường xi măng màu xám lạnh tanh. Tội phạm luôn phải sống trong một nơi như thế này.

“Xin lỗi vì đã đột ngột yêu cầu anh đến đây.” - Chất giọng khàn đục của Vũ Thanh bất chợt vang lên trong góc phòng. Về như con sói chưa dứt hẳn vì nghe hắn thở khá nặng nề.

Phải cố gắng lắm, Lưu Quang mới nhìn rõ gương mặt Vũ Thanh. Bóng tối hầu như bao trùm mọi thứ. Sắc mặt hắn hơi tệ, trắng bệch và không chút sức sống.

“Tìm tôi có chuyện gì?” - Lưu Quang dò xét - “Hay cậu đổi ý, muốn kể toàn bộ sự thật cho tôi nghe? Chắc là không. Dù có chết, cậu cũng chả chịu mở miệng.”

Lặng thinh vài giây, Vũ Thanh nhòm người dậy ngồi thẳng trên chiếc giường.

“Nếu... tôi kể anh nghe hết mọi chuyện thì anh sẽ giúp tôi một việc chứ?”

Hiển nhiên, Lưu Quang vô cùng ngạc nhiên trước điều ấy. Anh không ngờ, Vũ Thanh đồng ý nói ra sự thật - thứ mà mấy ngày trước dù có bị đe dọa thế nào hắn cũng kín bưng miệng. Rất nhanh, chàng cảnh sát hiểu việc Vũ Thanh nhờ cậy mình hẳn là rất quan trọng nên hắn mới chấp nhận xuống nước như vậy.

“Đừng lo, tôi không nhờ anh giết người đâu.” - Vũ Thanh cười nhạt - “Chỉ mong anh tìm giúp một người quý giá đối với tôi. Cô giáo Dương Đan!”

“Sao? Cậu biết cô giáo Đan ở đâu ư?”

Đối diện, trông đáng vẻ ngạc nhiên từ Lưu Quang, đôi mắt Vũ Thanh trở nên sâu thẳm giống như câu chuyện sắp được kể là rất dài.

Phần 1: [Người lớn]

“Thanh, vào ăn cơm mau!”

Đó là tiếng gọi quen thuộc của mẹ vào mỗi buổi trưa lúc Vũ Thanh tám tuổi. Thường thì khi nghe giọng mẹ trở nên gay gắt, thằng bé mới chịu đứng dậy. Không giống những đứa trẻ cùng tuổi, nó có một thói quen giống người lớn: ngồi ở bậc thềm, lặng lẽ ngắm nhìn những tán cây xanh um dưới ánh nắng đỏ lửa của mùa hè.

Lầm lũi bước đến bàn ăn, Vũ Thanh thấy mẹ ngồi chờ mình cùng vẻ mặt sắp mất kiên nhẫn. Hắn, bà quá mệt mỏi trước cái kiểu cứ mỗi bữa trưa thì phải réo tên con ầm ĩ. Nhưng thường không quát mắng nhiều, bà chỉ đợi Vũ Thanh tự kéo ghế, ngồi thật ngay ngắn và hoàn toàn giữ im lặng.

“Làm gì mà suốt ngày cứ ngồi ở bậc thềm...”

Quan sát mẹ gấp thức ăn vào tô cơm đồng thời lắng nghe tiếng rì rầm khó chịu từ bà, Vũ Thanh không lên tiếng đáp lời. Chốc chốc, thằng bé lại hướng đôi mắt to tròn ra ngoài cửa sổ, để tiếp tục nhìn khoảng sân nhỏ với vô số những lỗ trắng lung linh.

“Trắng.

Khi nắng chiếu qua cành cây, nơi nào không có bóng lá đổ xuống thì trên nền đất sẽ xuất hiện các lỗ sáng mà tôi hay gọi đó là khoảng trắng.

Tôi thích khoảng trắng vì chúng không có màu, gần như vô hình.

Giống tôi!

Một đứa bé sống khép kín, trầm lặng và thích yên tĩnh, người lớn nghĩ tôi mắc bệnh tự kỷ.

Khó hiểu!

Người lớn luôn kỳ lạ...”

Kịch! Có vật gì đó đặt ngay trước mặt Vũ Thanh khiến thằng bé thoát khỏi thế giới riêng, đảo mắt nhìn trở lại. Tô com bốc khói và mấy con tép rang hấp dẫn nằm như chờ đợi, kể bên còn có chén súp nóng. Nó thấy đói! Mau chóng cầm muống lên, Vũ Thanh chưa kịp đặt thứ kim loại sáng bóng kia vào tô thì “Bộp!”, một cú đánh khá nhẹ từ mẹ. Lần nào cũng như lần đó, thằng bé vẫn bị mẹ đánh vào tay trái. Lý do ư? Vì nó cầm muống ngược tay!

“Mẹ đã bảo, con đừng cầm muống hay viết bằng tay trái.”

Ngước nhìn mẹ trong chốc lát, Vũ Thanh chậm rãi đổi qua tay phải. Bữa com bắt đầu khi thằng bé lóng ngóng với việc cầm muống bằng cái tay không thuận.

“Tôi là đứa trẻ thuận tay trái...”

Nhưng bố mẹ không thích điều này. Họ bảo tôi thật ngược ngao với người khác.

Vì vậy, họ bắt tôi phải tập cầm mọi thứ bằng tay phải để giống bình thường.

Tôi không hiểu!

Những lúc bắt gặp con làm gì đó, nếu bản thân không thích, bố mẹ sẽ đánh và ra lệnh: “Đừng làm nữa!”.

Họ không giải thích lý do... Chỉ đơn giản, họ không thích!

Và vì họ không thích nên họ cấm!

Để mặc đứa trẻ mãi mãi chẳng hiểu vì sao mình bị cấm làm việc ấy.

Người lớn thật kỳ quặc.”

Sau khi dùng xong bữa com khá khó khăn, Vũ Thanh toan đứng dậy rời khỏi bàn thì giọng mẹ vang lên nhẹ nhàng:

“Tập một thời gian, con sẽ quen với việc dùng tay phải. Giờ thì hãy đi ngủ rồi sau đó làm bài tập tiếng Anh, chuẩn bị đến lớp học thêm chiều nay. Mẹ không muốn con làm biếng. Nếu làm đúng con sẽ được thưởng.”

Khẽ gật đầu, Vũ Thanh nhảy xuống chiếc ghế cao mà bản thân phải tự nhón chân mới leo lên được. Đi được vài bước, nó liền quay qua thấy mẹ mỉm cười trìu mến.

“Tôi không thích học tiếng Anh, càng không thích những buổi học thêm nặng nề.

Bố mẹ bảo, trẻ em bây giờ đều phải biết tiếng Anh sớm. Họ bắt tôi làm theo.

Không hiểu!

Tôi thích cầm muống bằng tay trái nhưng mẹ tôi không vui.

Ấy vậy, bà lại mỉm cười hài lòng khi thấy tôi làm việc mình không thích.

Mẹ vẫn nói: “Nếu làm đúng, con sẽ được thưởng”.

Nhiều lần tôi tự hỏi, thế nào là làm đúng, thế nào là làm sai?

Bố mẹ chẳng dạy tôi gì cả...

Về đúng và sai.

Tôi sống “nghe theo” như một con vẹt.

Đối với tôi, Người lớn luôn kỳ quặc.

Tôi không bao giờ HIỂU RÕ họ.”

Phần 2: [Vô hình]

“Đã có lúc tôi nói về những khoảng trắng?

Và tôi không ngờ, sẽ có ngày mình trở thành “khoảng trắng” ấy.

Là khi tôi hiểu rằng, mình thật sự vô hình.”

Năm Vũ Thanh lên mười, bố mẹ ly dị và nó được đưa đến viện mồ côi Mái Ấm. Thằng bé nhận ra, mình bị bỏ rơi! Lạ thay, trong lòng không hề oán trách hay giận bố mẹ, Vũ Thanh chỉ thấy sự cô độc trong bản thân ngày càng lớn. Nó chẳng rõ mình sống vì cái gì, tồn tại vì điều gì giữa cuộc đời này. Hay là vô hình như các khoảng trắng trong ký ức - thứ mà người ta còn không biết đến sự hiện diện của chúng.

Những đứa trẻ tại viện mồ côi Mái Ấm phần lớn đều giống Vũ Thanh. Bị bố mẹ từ bỏ. Chúng cứ cười đùa hồn nhiên dù trong lòng luôn tự hỏi lý do vì sao mình được sinh ra để rồi phải ở đây?

Từ khi bắt đầu cuộc sống mới, Vũ Thanh không còn bị bắt ép cầm mọi thứ bằng tay phải, cũng không bị buộc đi học thêm hoặc đại loại những điều nó chán ghét. Thằng bé thấy thoải mái. Nhưng chẳng rõ từ lúc nào, Vũ Thanh khao khát được yêu thương nhiều hơn. Các cô trong viện rất hiền lành và tốt bụng, chăm sóc miếng ăn giấc ngủ cho những đứa trẻ không may này. Họ ít khi la mắng trách phạt chúng. Không phải vì các cô quá hiền mà bởi họ chẳng thể quan tâm hết tất cả bọn trẻ. Gần một trăm đứa, lẽ nào họ chỉ đối xử đặc biệt với hai, ba em? Sẽ không công bằng.

Vũ Thanh vẫn giữ thói quen ngồi lặng lẽ trên bậc thềm, ngắm nhìn lá và nắng. Đạo gần đây, thằng bé phát hiện những khoảng trắng ngày một nhiều hơn, hệt như tâm hồn trống rỗng của mình. Những đứa trẻ trong viện tò mò về Vũ Thanh nhưng không mời nó tham gia vào các cuộc chơi. Chỉ là vì, trông nó thật khác biệt! Trẻ em thường “tẩy chay” những thứ quá khác

chúng.

Giương mặt trầm tĩnh, cái nhìn lơ đãng mơ hồ, đầu óc như trôi dạt về đâu chẳng rõ, Vũ Thanh là như thế. Cô độc. Người ta nói, đứa trẻ nào chứa nhiều suy nghĩ trong đầu thì luôn mang dáng vẻ thần thờ khác thường, có cảm tưởng không ai trên thế gian này hiểu chúng muốn gì.

Vũ Thanh vẫn không được dạy thế nào là đúng - sai. Nó chẳng hiểu gì cả. Thứ tồn tại duy nhất trong thẳng bé chỉ có khoảng trắng và vô hình.

Ở trường, Vũ Thanh không có bạn. Chẳng ai sợ nó nhưng họ không thể đến gần. Vũ Thanh là một chiếc bóng lặng lẽ, đi giữa sân trường hay dãy hành lang nhộn nhịp tiếng cười nói đùa giỡn của học sinh... Mỗi ngày đều đặn như một vòng quay cũ rích, các học sinh khác luôn thấy Vũ Thanh bước đi chậm rãi, mang theo gương mặt thờ ơ vô cảm, đôi mắt xa xăm đầy suy tư, kiểu như cứ mơ màng mải mải. Lơ đãng. Thẳng bé không quan tâm mọi thứ diễn ra xung quanh.

Trường học là một xã hội thu nhỏ. Mọi thứ đều có thể diễn ra, từ điều tốt đẹp cho đến điều xấu xa tồi tệ nhất.

Cuộc trò chuyện nhạt nhẽo của mấy nữ sinh.

“Hôm qua tự dưng tao muốn tắm mưa mà ơ!”

“Điên khùng! Bộ mày thất tình hả?”

Tiếng thời gian trôi và những thứ chợt nhiên ngưng đọng.

Ly cacao uống dở rơi cái bịch xuống đất.

Thứ chất lỏng màu nâu vấy bẩn cả sàn.

Hay lời mời thích thú của cậu học sinh dành cho đứa bạn thân.

“Chiều nay bố mẹ tao đi vắng, đến nhà tao coi phim nhé?”

“Phim con nhỏ lần trước đóng sao? Chán con đó rồi!”

Thậm chí cả trò bắt nạt hèn hạ của những kẻ thích chèn ép người yếu hơn mình.

“Ê! Hôm nay không có tiền cho bọn tao sao?”

“Đánh nó đi! Để chiều tan học xe cứu thương đưa nó về nhà!”

Và, đôi khi là... sự va chạm khê của hai bờ vai.

Một tên nam sinh cau mày khó chịu khi vai Vũ Thanh đập nhẹ vào vai mình. Hấn là dân lưu manh. Khi trông cái bán mặt thờ ơ của thẳng bé, hẳn tự dưng điên tiết lên, giờ tay đâm thẳng vào bụng đối phương. Đau! Vũ Thanh sờ bụng rồi đưa mắt nhìn... Tên nọ cười nhếch mép, nói câu thách thức. Và rồi, nó lao vào đánh nhau với hân.

Vũ Thanh bỗng chốc trở thành học sinh cá biệt. Không phải kẻ thích gây chiến, chỉ là khi ai đó thách thì thẳng bé sẽ đánh...! Đơn giản, nó chưa được dạy thế nào là đúng - sai.

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2: Hồi ức (II)

Phần 3: [Cô giáo]

Mới tốt nghiệp ra trường, tròn hai mươi hai, Dương Đan là một trong số ít giáo viên trẻ tuổi nhất của trường Y. Cô được xếp vào lớp 7A3 dạy môn Văn. Dương Đan rất được học sinh yêu mến vì vẻ ngoài xinh xắn, tính tình dịu dàng, chân thành. Giờ dạy Văn trong lớp luôn sinh động vì khiếu hài hước của cô. Và từ lần đầu tiên bước chân vào lớp, cô giáo trẻ này đã đặc biệt chú ý đến một em nam sinh kỳ lạ...

Thường ít tập trung vào bài giảng, không bao giờ tay phát biểu, mắt luôn dán chặt vào cuốn sách giáo khoa thỉnh thoảng hướng cái nhìn mơ màng ra bên ngoài, Vũ Thanh hoàn toàn tách biệt với các bạn trong lớp. Với dáng vẻ trầm tư lơ đãng, dường như lúc nào cũng chứa đầy suy nghĩ, khiến Dương Đan cảm thấy hiếu kỳ về thẳng bé.

Nhiều lần đang giảng bài, Dương Đan chợt đặt ra một câu hỏi và không chần chừ gọi tên Vũ Thanh. Thẳng bé có chút giật mình vì mải mơ màng ở tận đâu, chậm rãi đứng dậy nhìn cô giáo trẻ. Nó lúng túng vì không biết phải trả lời thế nào. Đối diện, Dương Đan cười gượng gạo bởi nhận ra mình đã vô tình gây khó xử cho học trò. Thật chất, Dương Đan chỉ muốn hiểu thêm về Vũ Thanh nên đã khéo léo đặt câu hỏi gọi chuyện nhưng những lần như thế đều thất bại vì nó không bao giờ trả lời được nhiều ngoài mấy âm từ vâng, dạ hoặc cái gật đầu mơ màng.

Thỉnh thoảng, Dương Đan bắt gặp Vũ Thanh lặng lẽ ra về một mình dù xung quanh có vô số học sinh cười đùa. Hay những lúc vào giờ ra chơi, cô thấy thẳng bé vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man, gương mặt chẳng chút cảm xúc và đôi mắt mông lung xa xăm. Mỗi ngày đứng im lặng ở góc hành lang, âm thầm quan sát Vũ Thanh, Dương Đan càng thêm tò mò. Cô tự hỏi, rốt cuộc đứa trẻ này đang nghĩ gì trong đầu?... Để rồi vào buổi chiều nhạt nắng hôm ấy, Dương Đan đã có thể chạm cửa trái tim Vũ Thanh - cậu bé vốn che giấu cảm xúc thật của bản thân bằng vỏ bọc cô độc...

Cửa mở, Dương Đan ngạc nhiên khi thấy Vũ Thanh đứng bên bàn thầy hiệu trưởng. Trong phòng giáo viên chỉ có duy nhất một mình thẳng bé và vẫn như thế, nó lại nhìn ra ngoài cửa sổ bằng ánh mắt mơ màng. Thoảng lơ lửng, Dương Đan tiến đến gần rồi lên tiếng thật khẽ từ phía sau lưng Vũ Thanh: “Sao em lại ở đây?”.

Sự tĩnh, Vũ Thanh liền quay qua và bắt gặp nụ cười dịu dàng của cô giáo trẻ.

“Em bị phạt.”

“Về chuyện gì?”

“Đánh nhau.”

“Đánh nhau? Làm thế là không tốt. Cô thấy em không giống học sinh cá biệt.”

“Vì... bạn đó thách em.”

Dương Đan khó hiểu trước câu trả lời từ cậu học sinh: “Chỉ thế thôi à?”.

Lần này đến lượt Vũ Thanh nhìn Dương Đan với vẻ ngáp ngừng và lúng túng:

“Em không biết. Bạn ấy nói rằng: Thử đánh tao một cái đi! Mày không phải thằng chết nhất đúng chứ? Em nghe vậy và đã làm theo.”

Dường như bắt đầu nhận ra điều gì rất tồi tệ trong người Vũ Thanh, Dương Đan liền đặt tay lên vai thằng bé, lo lắng hỏi:

“Em không ý thức được những hành động của mình ư?”

Lặng im vài giây, đôi mắt Vũ Thanh phản chiếu rõ nỗi buồn bã:

“Lúc nhỏ, em thuận tay trái nhưng mẹ không thích và bảo em hãy tập làm mọi thứ bằng tay phải. Em không hiểu vì sao lại thế. Hay việc mẹ thường mỉm cười hài lòng khi em cầm cuốn sách tiếng Anh lên học dù bà biết em rất ghét môn đó. Em cũng không hiểu. Và người lớn nghĩ em mắc bệnh tự kỷ chỉ vì em hay ngồi yên lặng ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, em chẳng rõ mình phải tiếp xúc với họ thế nào. Kể cả bạn bè, em không biết nên nói chuyện gì để các bạn có thể hiểu... Em luôn tự hỏi, làm gì mới gọi là đúng, làm gì mới gọi là sai. Khi ai đó bảo em hãy ngừng hành động ấy lại thì em sẽ ngừng hoặc khi ai yêu cầu hãy làm, em sẽ làm. Dù em thật sự không hiểu ý nghĩa của những điều đó.”

Lắng nghe từng lời nói thật lòng của Vũ Thanh, Dương Đan hoàn toàn bất động. Cô chẳng thể tưởng tượng nổi một học sinh cấp II lại không hề có ý thức về những hành động mình đang làm - ngoài việc luôn nghe theo người khác như con rối. Giờ, cô đã phần nào hiểu lý do vì sao Vũ Thanh thường tách biệt với các học sinh khác cũng bởi nó không thể nhận ra mối liên kết giữa mình với cộng đồng xã hội - ở đây là trường lớp, bạn bè thầy cô, những người xung quanh.

“Thầy cô nói em là học sinh cá biệt. Đó là xấu ạ? Hình như họ không thích đánh nhau nên cấm học sinh! Em luôn bị phạt mỗi lần đánh nhau.”

Câu nói nhỏ xíu nhưng có phần nặng nề phát ra từ miệng Vũ Thanh khiến lòng Dương Đan xuất hiện sự thương cảm sâu sắc. Trong phút chốc, cô giáo trẻ thấy tội nghiệp và muốn chờ che giúp đỡ thằng bé. Không nói gì, bàn tay cô siết chặt vai nó.

Đúng lúc cửa phòng mở, một thầy giáo đeo kính thò đầu vào cất giọng vang vang:

“Cô giáo Đan, nhờ cô lấy giúp bia hồ sơ môn Văn trên tủ. Tội bận chút chuyện lát sẽ quay lại. Cảm ơn cô trước.”

“Ừm” - Dương Đan mỉm cười với thầy giáo xong liền nhìn qua Vũ Thanh - “Em chờ cô lấy hồ sơ rồi chúng ta tiếp nhé.”

Nhanh chóng xoay lưng đi về phía chiếc tủ kính, Dương Đan đưa ngón tay lướt qua một lượt mấy bia hồ sơ đủ màu chất trên chiếc kệ cao ngất. Không mất quá lâu để cô tìm ra thứ cần tìm. Nhón chân, cô cố gắng với tay lên thêm chút để lấy bia hồ sơ. Và vào lúc đó, Dương Đan hết sức ngạc nhiên khi bàn tay của một cậu bé đã cầm tấm bia dày cuộm ấy xuống. Mau chóng quay qua bên cạnh, cô tròn xoe mắt bởi thấy Vũ Thanh đứng trên ghế, hai tay đưa hồ sơ về phía mình, vẫn là gương mặt bình thản có chút lơ đãng.

“Cảm ơn em” - Dương Đan đón lấy, mừng rỡ - “Em đã làm một việc rất đúng!”

“Đạ?” - Vũ Thanh hỏi, đôi mắt cứ mơ màng.

“Không phải em thấy cô gặp khó khăn nên muốn giúp ư? Giúp đỡ người khác là việc tốt. Em đã hành động đúng. Rất đáng khen!” - Dương Đan cười thật tươi.

“Tại sao giúp đỡ lại là đúng?”

“Vì em giúp họ vượt qua khó khăn! Khi em cố gắng giúp một ai đó, họ không phải gặp khó khăn nữa và sẽ cảm thấy vui. Đây chính là đúng, em nên làm như vậy!”

Đối diện, cái nhìn của Vũ Thanh không còn lơ đãng nữa mà phản chiếu một dòng suy nghĩ mới mẻ nào đó. Thằng bé thấy việc này thật lạ. Đây có phải bài học đầu tiên của nó không? Giúp đỡ người khác là đúng và nên làm.

“Vũ Thanh.” - Dương Đan chợt gọi tên cậu học sinh một cách nhẹ nhàng - “Nếu được, từ giờ em hãy để cô giúp em tìm hiểu về thế giới xung quanh cũng như biết thế nào là đúng sai, cái gì nên làm và không nên làm!”

Phần 4: [Dạy dỗ]

“Con người là một sinh vật yếu đuối. Họ luôn trốn tránh mọi thứ vì họ sợ tất cả.

Và con người thường bắt nạt kẻ yếu hơn mình.

Tại sao?

Có một điều kỳ lạ bên trong những kẻ hay bắt nạt người khác...

Đứa trẻ B bị đứa trẻ A bắt nạt. Thay vì trả đũa A thì B lại bắt nạt đứa trẻ C.

Bởi vì, B thấy C yếu đuối hơn mình!

Dường như trong suy nghĩ của những-đứa-trẻ-bị-bắt-nạt đó không muốn mình trở thành kẻ bị chèn ép suốt đời.

Nó sợ và nó phải tìm người khác yếu hơn để bắt nạt, và chứng tỏ bản thân có quyền làm chủ.

Điều ấy được gọi là: Chạy trốn!

Nhưng, một vấn đề khác được đặt ra ở đây:

Liệu, thế giới bạn thấy chỉ tồn tại duy nhất những thứ tệ hại như vậy thôi sao?

Yếu đuối. Bất nạt. Trốn chạy.

Câu trả lời dĩ nhiên là: Không!”

Dương Đan gấp quyển sách lại rồi nhẹ nhàng nhìn sang Vũ Thanh này giờ chăm chú lắng nghe từng câu mình vừa đọc lớn, ân cần hỏi:

“Em hiểu những lời vừa rồi chứ?”

“Dạ, chút ít ạ.” - Gãi đầu, Vũ Thanh đáp ngập ngừng.

“Vậy em hiểu gì?”

“Là không nên bắt nạt người yếu hơn mình vì người đó sẽ lại tiếp tục bắt nạt kẻ khác. Đó là điều rất kinh khủng!”

Đặt sách xuống bàn, Dương Đan khoanh tay và hơi chồm người về phía thẳng bé:

“Cũng gần như vậy. Chủ yếu, tác giả muốn đề cập đến vấn đề: Bạn thấy thế giới xung quanh bạn diễn ra những điều gì? Toàn xấu xa, tệ hại ư? Thế nhưng đó chưa phải là tất cả của cuộc sống rộng lớn này... Bạn đừng sợ hãi và đừng chạy trốn!”

Hướng cái nhìn mơ màng vào Dương Đan, Vũ Thanh chợt hỏi:

“Có thật, con người thường sợ hãi và trốn chạy?”

“Ừm... Vì rút cuộc, con người vẫn là sinh vật yếu đuối.”

“Vậy thì, con người thật đáng thương! Chắc hẳn, họ luôn cần thứ gì đó có thể giúp họ trở nên mạnh mẽ.”

Câu nói kỳ lạ của Vũ Thanh khiến Dương Đan thoáng bất động trong vài giây. Về như, cô nhận ra đứa trẻ này mang những suy nghĩ không tầm thường chút nào.

“Trẻ em như một tờ giấy trắng. Chúng cần phải được dạy về mọi thứ, không phải chỉ trong phạm vi đúng sai. Mọi thứ ở đây là nhận thức về cuộc sống xung quanh.” - Dương Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang mưa - “Cái gì tạo nên mưa? Vì sao có sấm sét? Hoa nở như thế nào? Quá trình quang hợp của cây cối hay quá trình phát triển của bướm... Rất, rất nhiều thứ mà người lớn nên có trách nhiệm chỉ dạy trẻ em. Về âm nhạc, văn chương, cách ứng xử. Cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Cuộc đời là quá trình học hỏi không ngừng nghỉ.”

“Sao con người phải học nhiều thế ạ?” - Vũ Thanh nhún vai.

Dương Đan nhìn cậu học trò ngây thơ đang tròn xoe đôi mắt, mỉm cười trả lời:

“Để hiểu biết! Để hành động đúng! Và, để trở nên dũng cảm hơn! Khi có tri thức, con người sẽ biết cách vượt qua nghịch cảnh, đối diện với những khó khăn mất mát. Họ không sợ hãi nữa mà sống lạc quan hy vọng.”

“Tuyệt!” - Vũ Thanh reo ca - “Em nhất định sẽ học hết mọi thứ.”

“Cứ từ từ, em còn nhỏ thời gian còn dài để tìm hiểu thế giới quanh mình.”

“Dạ! Em muốn mình trở nên dũng cảm! Bản thân phải mạnh mẽ thì mới có thể yêu thương người khác!”

Trông gương mặt rạng rỡ cùng đôi mắt nhắm tịt của Vũ Thanh, Dương Đan cảm giác mình vừa học hỏi thêm một điều mới mẻ... Một cách dịu dàng, cô ôm thẳng bé vào lòng. Và nó cũng nằm trong vòng tay cô với dáng vẻ bình yên, thanh thản.

Khoảng thời gian đó, Dương Đan và Vũ Thanh trở nên vô cùng thân thiết. Đặc biệt là Vũ Thanh, thẳng bé được học về rất nhiều thứ tuyệt vời mà từ trước đến giờ chưa từng biết đến. Nó cảm thấy cuộc sống mỗi ngày đều mới mẻ, thế giới đẹp đẽ như bừng sáng trước mắt. Kỳ diệu! Lạ lùng! Lần đầu tiên, Vũ Thanh nhận ra mình đang sống! Nó đã có thể hiểu lý do mình tồn tại. Không phải vô hình, không phải là khoảng trắng cô độc.

“Cô ơi, cô xem em đạt điểm mười môn Toán!” - Vũ Thanh mở trang tập có con số mười đỏ chói, hớn hờ khoe thành tích.

“Giỏi lắm!” - Dương Đan vỗ đầu cậu học trò nhỏ - “Không khéo, cuối năm nay em sẽ đạt thành tích học sinh giỏi đấy.”

Nhắm tịt mắt, Vũ Thanh cười rạng rỡ. Như một thói quen không thể bỏ, cứ mỗi lần có gì vui hoặc buồn là thẳng bé đều tìm đến Dương Đan chia sẻ. Nó biết, cô sẽ luôn lắng nghe mình. Đường như, cô giáo trẻ đã trở thành ánh sáng dẫn lối cho đứa bé từng không biết thế nào là đúng sai, không biết cái gì nên và không nên làm.

Những học sinh khác dần dần phát hiện ra sự thay đổi kỳ lạ của Vũ Thanh. Chẳng còn đáng về đầy suy tư thần nhiên hay cái nhìn mơ màng lơ đãng nữa, thay vào đó là một nam sinh bắt đầu biết cười nói vui vẻ. Hiên nhiên, mấy trò đánh nhau cũng mau chóng biến mất. Cái danh từ “học sinh cá biệt” hoàn toàn không tồn tại nữa khi Vũ Thanh lên lớp tám.

Mỗi chiều tan học, Vũ Thanh vẫn thường nán lại trường chốc lát để chờ Dương Đan. Sau đó, hai cô trò vừa rảo bước đi về vừa kể cho nhau nghe chuyện vui buồn trong ngày. Mặc dù không còn dạy Vũ Thanh nhưng Dương Đan vẫn dõi theo thẳng bé và cô biết những sự cố gắng của nó. Thình thoảng, cô giáo trẻ đến cô nhi viện Mái Ấm thăm Vũ Thanh. Nhiều lần như vậy, các cô trong viện quen mặt Dương Đan.

Vào những ngày nắng ấm, Vũ Thanh rủ Dương Đan lên sân thượng trường sưởi nắng. Khi đứng ở giữa sân, dang hai tay và nhắm mắt, cảm nhận làn gió thổi nhẹ qua da thịt, Vũ Thanh cảm nhận rõ niềm vui sống trời dấy mãnh liệt. Thẳng bé thích nhìn thấy ánh nắng trải màu lên mọi vật, lên mái tóc mượt mà của Dương Đan hay lên cơ thể chính mình. Tình thương và tình yêu, nuôi dưỡng từng giây phút êm đềm hạnh phúc của hai con người được gắn kết với nhau bởi định mệnh.

“Có những khoảnh khắc... tôi đã mỉm cười... vì nhận ra mình vẫn sống.

SỐNG chứ không phải chỉ tồn tại!”

Phần 5: [Yêu thương]

“Em yêu cô!”

Dương Đan suýt đánh rơi chồng giáo án khi nghe chất giọng Vũ Thanh thật rõ vang lên giữa đêm tối, trên con đường vắng vẻ chỉ còn những làn gió nhẹ nhàng và ánh sáng leo lét toả ra từ ngọn đèn mang kiến trúc cổ. Phải mất mấy phút sau, cô mới chậm rãi nhìn về phía cậu học trò. Đối diện, Vũ Thanh cũng hướng ánh mắt đầy kiên quyết lẫn mạnh mẽ vào cô như muốn khẳng định lần nữa câu nói ban nãy của mình.

“Hôm nay có phải ngày cá tháng tư đâu nào.” - Dương Đan buồn cười, bảo.

“Nếu cô không tin em sẽ nói lại...” - Vũ Thanh cất tiếng lớn hơn - “Em yêu cô!”

Nụ cười trên môi nhạt dần, Dương Đan trở nên im lặng. Rõ ràng, cô biết thằng bé này không đùa.

“Em từng hứa với bản thân, cố gắng thi đậu vào trường đại học Luật. Vì khi ấy, em sẽ bày tỏ tình cảm với cô.” - Hơi cúi đầu, Vũ Thanh nói khẽ khàng hết như giải bày hết tâm sự cho đối phương nghe. Bây giờ hần mười chín tuổi, đã lớn, không còn là đứa trẻ mới ngày nào chỉ đứng đến vai Dương Đan. Thời gian trôi qua là năm năm, quãng thời gian đủ lâu để trái tim hần khắc sâu hình ảnh người con gái đã giúp mình vượt qua bóng tối cô độc.

“Đừng như vậy. Còn quá sớm để em hiểu thế nào là tình yêu.” - Cuối cùng, Dương Đan cũng đáp lời Vũ Thanh - “Em đang ngộ nhận cảm giác của mình.”

“Không! Em hiểu mình muốn gì. Tình cảm em dành cho cô không như xưa nữa, cô có thể dễ dàng nhận ra điều ấy đúng chứ? Chỉ là cô không thừa nhận sự thật.”

“Mọi chuyện không đơn giản chỉ là thừa nhận hay không.”

“Cô đang trốn tránh tình cảm của em! Là gì? Tuổi tác? Dư luận? Lời đồn? Chín tuổi... Đó chẳng hề là con số to tát.”

“Vũ Thanh, em sẽ tìm được người con gái khác tốt hơn cô rất nhiều. Hãy từ bỏ cảm xúc mới hình thành này, kể từ bây giờ!”

“Tại sao? Không phải cô dạy em phải luôn thành thật với cảm xúc của mình ư?”

“Bởi vì cô mắc bệnh AIDS!”

Câu trả lời thấp dần nhưng vô cùng rõ ràng từ Dương Đan khiến Vũ Thanh đứng bất động, cái nhìn trở nên bần thần. Âm thanh bên tai hần chỉ còn nghe ù ù, cảm giác như có hàng trăm hàng ngàn con kiến bò lạo xạo bên trong. Hần không tin điều ấy là sự thật. AIDS, căn bệnh thế kỷ không có thuốc chữa, do virus HIV gây ra, loại virus làm giảm hệ miễn dịch ở người...

“Đó là thật sao?” - Vũ Thanh nhìn cô giáo trẻ, gương mặt vẫn chưa hết sững sờ.

“Phải... Năm trước, cô đi xét nghiệm máu và kết quả là HIV dương tính.”

“Vì sao...?”

Nghe câu hỏi đứt quãng từ Vũ Thanh, Dương Đan nhẹ nhàng ngồi xuống bậc thềm đá. Vuốt mái tóc đang bay xoà trong gió, cô ngược mặt nhìn những vì sao trên bầu trời đêm, thờ ra một nhịp thật nhẹ hẫng rồi mỉm cười khẽ:

“Ba cô tên Dương Lễ, một bác sĩ làm việc trong phòng nghiên cứu. Ông rất hiền và tốt bụng, lúc nào gặp người khác ông cũng đều nở nụ cười tươi như khách lệ động viên họ. Trong quá trình nghiên cứu, ông nhiễm HIV nhưng không hề hay biết. Và, ông yêu rồi kết hôn với mẹ cô. Trước một tháng khi cô được sinh ra, ông mới phát hiện mình bị AIDS. Mọi thứ quá trễ để có thể cứu vãn. Mẹ cô mất vì sinh khó. Còn cô, lúc đó kết quả kiểm tra không hiểu vì sao lại là âm tính.

[Nhưng virus HIV một ngày nào đó vẫn có thể xuất hiện trong người đứa trẻ vì mẹ nó đã nhiễm bệnh. Vấn đề còn lại chỉ là thời gian.]

Ba đưa cô cho đi nuôi. Ông chẳng hề bỏ đi đâu cả, luôn bên cạnh chăm sóc nuôi dưỡng cô nhưng kể từ giây phút đó, ông không bao giờ ôm hay chạm vào đứa con gái của mình! Dù là một lần... Ông nói rằng: “Điều đó sẽ tốt cho con”. AIDS không lây qua việc tiếp xúc và chạm thông thường bằng da thịt, hắt hơi, nói chuyện thể nhưng ba cô vẫn muốn bảo vệ cô bằng cách không cho phép bản thân lại gần con. Và cô, thường thấy ông đứng lặng lẽ phía xa, nhìn mình bằng đôi mắt yêu thương cùng nụ cười dịu dàng...

[Mỗi ngày ngắm nhìn con gái, Dương Lễ rất muốn được ôm, hôn nắm tay nó nhưng ông không thể.

Dẫu biết, những hành động ấy không truyền bệnh cho con ấy vậy ông vẫn chẳng khi nào cho phép mình đến gần con.

Ông dùng nỗi đau đớn ấy để tự trừng phạt bản thân.]

Ba dạy cô rất nhiều thứ khi cô còn bé. Ông là người ba, người thầy vĩ đại nhất cuộc đời cô. Ông dẫn dắt chỉ bảo cô đến với thế giới tươi đẹp này bằng rất nhiều bài học kinh nghiệm từ cuộc sống. Ông cho cô tất cả những điều tuyệt vời, tình yêu thương, tri thức, trải nghiệm. Cô yêu ông và lúc nào cũng mong được một lần nằm trong vòng tay to lớn mạnh mẽ ấy... Nhưng kể mỗi lần cô đến gần, ông đều mỉm cười nhẹ nhàng rồi - một cách âm thầm - bước ra xa cô. Cô hiểu, ông muốn bảo vệ cô!...

[Nhiều lúc, hai cha con đứng cạnh nhau ngắm nhìn mặt biển êm đềm dưới cái ráng chiều.

Khoảng cách giữa họ không hề xa nhưng vẫn chẳng có cái nắm tay nào, dẫu chỉ là sự va chạm vô tình lướt qua.

Hình ảnh, ba nắm tay con gái đứng dưới bầu trời mùa hè yên ả mãi mãi trở thành mong ước xa vời của cô bé Dương Đan.]

Cứ vài tháng, ba cô lại lấy máu của cô xét nghiệm. Khi kết quả cho âm tính, ông mới nhắm mắt và thở ra nhẹ nhõm trên ghế ngồi. Rất nhiều lần, cô bắt gặp ông gục đầu bên bàn làm việc, nơi có tờ giấy kết quả xét nghiệm của cô, khóc lặng lẽ. Từ đó cô biết, ông đã trân trọng gìn giữ cuộc sống của con gái đến mức nào. Cô càng yêu thương ông hơn!

[Chỉ những người sắp chết mới hiểu rõ nhất giá trị của cuộc sống.]

Cô không bao giờ quên câu nói ấy của ba vì vậy, cô quyết định làm một điều gì đó thật có ích cho xã hội, cho mọi người, cho ông cũng như cho chính bản thân. Đây là lý do, cô trở thành giáo viên. Cô không dám chắc, sau này HIV có đột ngột xuất hiện trong cơ thể hay không thế nên chỉ ít, cô muốn mình trân trọng khoảng thời gian ĐƯỢC SỐNG! Giáo dục trẻ em là công việc khó khăn nhưng cô hy vọng sẽ ‘trồng’ được những con người lương thiện tốt đẹp...

Bệnh tình của ba cô ngày càng nghiêm trọng. Ngày cô đậu vào trường đại học Sư phạm cũng là lúc ông rời xa cô vĩnh viễn. Lúc thấy ông nằm trên giường bệnh, cô đã khóc rất nhiều và bước đến gần... Một lần thôi, cô muốn sà vào lòng ông... Thế nhưng, ông chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thương yêu trân trọng nhất và khẽ lắc đầu. Là vậy! Người cha đó, đến hết cuộc đời vẫn bảo bọc cô trong niềm bao dung lớn lao.

[Đừng ôm ba!...

Như thế sẽ tốt cho con.

Là bảo vệ.

Vì ba yêu con!]

Tuy ba đã ra đi nhưng cô tin rằng, ông vẫn dõi theo mình, từ một nơi xa xăm...”

Kết thúc hồi ức đáng buồn của tuổi thơ, Dương Đan nhìn Vũ Thanh, vẫn cười:

“Sau cái chết của ba, cứ cách ba tháng cô lại đi xét nghiệm kiểm tra tình hình sức khoẻ. Cô vui vì mọi thứ khá ổn... Nhưng, bảy năm trước bác sĩ bất ngờ báo tin trong cơ thể cô xuất hiện virus HIV, nó đã chuyển qua bệnh AIDS. Thời gian ủ bệnh khoảng từ năm đến mười năm... Ngay bây giờ, cô không còn nhiều thời gian.”

Trông đôi mắt long lanh nước của Dương Đan, Vũ Thanh hiểu cô muốn nói gì. Không phát ra âm thanh nào nữa, hần khẽ cúi thấp mái đầu. Lặng im. Không gian giữa họ trở nên trống trải, cô độc bởi những lần gió đêm không ngừng thổi.

“Em chỉ muốn biết...” - Chợt Vũ Thanh cất tiếng, mau chóng ngẩng mặt lên - “Cô có yêu em? Cảm giác cô dành cho em không phải chỉ là tình cô trò, đúng chứ?”

“Vũ Thanh...”

“Xin hãy trả lời em. Một cách chân thật!”

Bắt gặp cái nhìn sáng ngời và kiên quyết từ Vũ Thanh, Dương Đan bất động trong vài giây. Cô cũng muốn lắng nghe lời nói thật từ con tim mình. Không dễ dàng.

“Được gặp Vũ Thanh là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô!”

Đối diện, cậu học trò họ Vũ tròn xoe mắt khi nghe câu đáp lời kỳ diệu ấy. Gió êm đềm nâng đỡ từng âm từ ấm áp phát ra từ môi Dương Đan để truyền đến Vũ Thanh. Có thể, đây chưa phải là câu trả lời bản thân mong muốn nhưng hần nhận ra mình hạnh phúc hơn bao giờ hết! Chậm rãi, Vũ Thanh tiến đến gần rồi dịu dàng mở rộng vòng tay ôm Dương Đan. Hần siết chặt cô bằng tất cả sức lực và tình yêu của mình.

“Vậy là đủ! Từ giờ, em sẽ mãi mãi ôm cô như thế này.”

Tựa cằm lên đôi vai mạnh mẽ đó, Dương Đan hoàn toàn lặng người. Trong phút chốc cô thấy bản thân thật nhỏ bé. Đứa trẻ ngây ngô ngày ấy giờ đây trở thành chỗ dựa vững chắc cho cô. Vào khoảnh khắc đó, Dương Đan hiểu Vũ Thanh không còn là cậu học trò nữa mà là một chàng trai sẽ nắm tay mình đi đến hết phần đời còn lại.

“Em ôm cô mà không sợ bị truyền bệnh sao?” - Dẫu Dương Đan hỏi đùa mà chất giọng hơi ghen.

Mỉm cười bình yên, Vũ Thanh nhắm mắt đồng thời trả lời với vẻ nghịch ngợm:

“Khò quá! Chẳng phải cô từng dạy em là: HIV hay AIDS đều không truyền bệnh qua việc ôm, hôn hay nắm tay ư? Mà nếu có, em cũng không sợ.”

Đôi mắt ươn ướt mở to trong phút chốc rồi sau đó Dương Đan cười gật đầu vì phát hiện bản thân vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Vũ Thanh, dù sau này có thế nào đi nữa cô vẫn sẽ dõi theo em cho đến suốt đời. Thậm chí khi cô đã về thiên đường... Vậy nên, hãy sống thật tốt!”

Giữ chặt Dương Đan trong vòng tay, ngay đuôi mắt Vũ Thanh một dòng lệ trong suốt chảy ra nhẹ nhàng. Gật đầu. Lời hứa. Và, yêu thương cùng câu nói: “Cảm ơn”.

Sau buổi tối đặc biệt đó, tình cảm giữa Vũ Thanh và Dương Đan ngày càng khăng khít hơn. Không phải cô trò nhưng cũng không hẳn là người yêu, họ chỉ đơn giản ở bên nhau để có thể chia sẻ niềm vui nỗi buồn, những cảm xúc cần giải bày hoặc dành sự quan tâm chăm sóc cho đối phương. Một mối dây liên kết bền vững và kỳ diệu... Chẳng ai lý giải được thế nhưng chắc chắn rằng, hai người dường như trở thành một.

Vũ Thanh, sau giờ làm thêm, dù mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng đưa Dương Đan về nhà sau mỗi lần tan học. Để tránh việc bị bắt gặp, cô bảo hần đứng cách xa trường một chút. Luôn thế, đáng vẻ tình nghịch, cái vuốt tóc ân cần, nụ cười dịu dàng, hần dành tất cả những gì bản thân có cho Dương Đan. Với trái tim mang tình yêu thầm lặng, hần chỉ hy vọng được bên cạnh nhìn cô mỉm cười qua từng ngày ít ỏi còn lại. Cuộc đời người con gái ấy ở hiện tại thật mong manh.

Chờ đợi và yêu thương, Vũ Thanh chỉ biết giữ lấy Dương Đan trong vòng tay. Chờ chờ!

Cho đến cái đêm định mệnh khủng khiếp ấy, Vũ Thanh nhận được cuộc gọi từ Dương Đan. Cô nói có công việc cần giải quyết nên bảo hần về nhà đừng đến trường. Không rõ vì sao nhưng trong lòng chàng trai trẻ xuất hiện một nỗi lo sợ mơ hồ.

“Đừng lo, ngày mai trời sẽ nắng và cô muốn gặp Vũ Thanh.”

Đầu dây bên kia, Vũ Thanh mỉm cười đáp: “Ngày mai trời nhất định sẽ nắng”.

“Tôi đã không biết rằng, đó là lần cuối cùng mình được nghe giọng cô ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6-3: Hồi ức (III)

Phần 6: [Đoạn clip]

“Hôm nay, cô gái Đan cũng không đến lớp.” - Thầy hiệu trưởng trường Y nhìn cậu học trò cũ, lắc đầu thờ dãi vì chẳng rõ lý do Dương Đan nghỉ dạy mấy ngày qua.

Đổi diện, Vũ Thanh nhắm mắt, gương mặt hiện rõ sự thất vọng lẫn lo lắng. Vài phút sau, hần đứng dậy cúi đầu chào thầy hiệu trưởng.

“Nghe nói, em thi vào đại học Luật?”

“Dạ, vì em muốn trở thành luật sư bảo vệ quyền lợi trẻ em”

“Tốt lắm. Hãy cố gắng nhé! Em thay đổi được như ngày hôm nay đều nhờ công dạy dỗ dẫn dắt của cô giáo Đan. Đừng làm cô ấy thất vọng”

Nghe xong lời dặn dò của thầy hiệu trưởng, Vũ Thanh mỉm cười gật đầu, rồi đi.

Suốt trên đường về, Vũ Thanh không ngừng suy nghĩ hiện tại Dương Đan ở đâu. Sau cái đêm cô bảo hần không cần đến đón mình thì hần không còn gặp cô nữa. Hần tìm về tận trường cũ, đến nhà cô nhưng vẫn chẳng có kết quả. Dương Đan đã đột ngột biến mất một cách kỳ lạ. Càng nghĩ, Vũ Thanh càng lo sợ... Thường, cô không bao giờ làm như vậy: ba ngày không gọi điện cho hần! Dương Đan chẳng khi nào để Vũ Thanh phải lo lắng nhiều. Trong lòng chàng trai trẻ này bỗng dưng xuất hiện linh cảm xấu. Hần thật sự không dám tưởng tượng đang có chuyện tồi tệ xảy ra với cô.

Trưa, Vũ Thanh vừa về cô nhi viện Mái Ấm thì một thằng bé chạy đến đưa ra phong bì trắng hình vuông, nói nhanh:

“Anh Thanh, ban này có một học sinh bảo đưa cái này cho anh”

Ngạc nhiên, Vũ Thanh đón lấy và mở ra xem. Bên trong là chiếc đĩa màu trắng.

Cầm chiếc đĩa trên tay, tần ngần trong chốc lát Vũ Thanh nhẹ nhàng cài nó vào máy vi tính. Hần không rõ, bên trong đĩa chứa nội dung gì cũng như người đưa là ai, mục đích thế nào. Nhưng bên ngoài phong bì ghi rõ dòng chữ: “Gửi cậu học trò của cô giáo Dương Đan”.

Âm thanh chạy đĩa bắt đầu vang lên, Vũ Thanh click chuột vào chữ Open. Trong đĩa là một đoạn clip. Khó hiểu, hần mau chóng bật clip...

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Vũ Thanh là cảnh Dương Đan nằm bất tỉnh trên giường, mắt bị miếng vải đen bịt kín, miệng cũng dán băng keo, hai tay hai chân đều bị trói chặt bởi dây thừng. Ngay lập tức, Vũ Thanh đứng bật dậy trước màn hình máy vi tính, về mặt đây sừng sốt kinh ngạc:

“Cái gì thế? Là cô Dương Đan! Cô ấy bị gì vậy?”

Đúng lúc, trong đoạn clip thỉnh thoảng xuất hiện một thằng học sinh nhưng mặt mũi bị làm mờ để người khác không biết mình là ai.

“Xin chào người tôi đã gửi chiếc đĩa này, anh đấy, Vũ Thanh. Gọi đúng tên chứ? Tôi có món quà rất thú vị tặng anh. Chắc anh nhận ra cô gái nằm trên giường? À, đúng rồi cô Dương Đan - người yêu của anh!”

Bàn tay bấu chặt thành bàn, Vũ Thanh nghiến răng vì không biết tên trong clip là ai? Có thù oán gì với hần hay Dương Đan. Và điều khiến hần sợ hãi, hiển nhiên chính là tên này định làm gì cô giáo trẻ. Còn đang hồi hộp đến căng cả óc thì hần nghe giọng tên kia tiếp tục cất lên, rất khê nhưng rõ vô cùng.

“Có những giáo viên thích xen vào chuyện của học sinh. Tôi gọi những người đó là: Lũ ngu ngốc! Vì họ chẳng biết cái quái gì cả nhưng cứ hay lo việc bao đồng. Ngoài những thứ thuyết giảng sáo rỗng thì họ không khác nào mấy tên “đao phi”. Mối móc - đây là kiểu các thầy cô hay làm. Thật vớ vẩn!”

Vũ Thanh, tôi lại gọi tên anh lần nữa. Đáng tiếc thay, cô giáo Dương Đan yêu quý của anh lại là một trong những lũ ngu ngốc ấy. Cô ta... ngây thơ nghĩ rằng có thể giúp chúng tôi vượt qua rắc rối - phiền não đại loại là tất cả mọi thứ khó khăn khác. Buồn cười! Cô ta còn chẳng biết chúng tôi cần gì thì giúp thế nào được. Lại những câu khuyên giải rỗng tếch. Thế nhưng, điều đáng trách ở đây, Dương Đan - cô giáo ấy quan tâm chúng tôi chỉ vì chúng tôi biết bí mật của cô ta!

Hẹn hò với học trò cũ nhỏ hơn mình chín tuổi, đó là việc không hay cho lắm!”

Vũ Thanh hoàn toàn bất động trước cách nói chuyện khe khê của tên học sinh, âm thanh ma quỷ. Nó giống hệt như đang ẩn chứa một con rắn độc đằng sau bộ đồng phục đẹp đẽ. Để rồi thỉnh thoảng, Vũ Thanh giật mình khi nghe kẻ-mặc-dồng-phục ấy gọi tên, chất giọng của nó khiến sống lưng hần gần như đóng băng:

“Vũ Thanh! Sẽ ra sao nếu cô gái anh yêu bị cưỡng hiếp rồi bị giết ngay trước mắt anh? Tôi rất muốn biết cảm giác đó của anh sau khi xem xong bản án “tử hình” mà chúng tôi dành cho cô giáo Dương Đan...”

Cho đến tận sau này, Vũ Thanh không rõ những xúc cảm nào đã xuất hiện trong mình khi tận-mắt-chứng-kiến hành động mất tính người của lũ nam sinh đó đối với Dương Đan. Nhưng hần biết chắc rằng, cảm giác lúc ấy còn khủng khiếp hơn cả cái chết! Mọi thứ xung quanh dường như trắng xoá, hình ảnh của đoạn clip cứ méo mó. Kể cả âm thanh, cũng không còn tồn tại mặc dù hần nghe rõ điệu cười hả hê của đám thú tính cùng giọng hét và tiếng khóc tức tưởi van xin của cô giáo họ Dương.

[Trong clip xuất hiện thêm bốn tên nam sinh khác, gương mặt cũng bị làm mờ. Rồi chúng mau chóng tiến đến gần chiếc giường, đánh thức Dương Đan dậy. Chỉ chờ khi cô mở miệng hỏi: “Đây là đâu?” thì lũ mọt rợ ấy lập tức lao vào xé nát quần áo cô. Một cuộc cưỡng hiếp tập thể!]

Đôi mắt mờ to bàng hoàng, con giận dữ điên cuồng làm đầu óc như nổ tung, Vũ Thanh đứng chết lạng trước màn hình vi tính. Đôi tay hần lắc mạnh khiến chiếc bàn rung lên dữ dội. Nỗi đau đớn bóp nghẹt trái tim và những giọt lệ cứ trào ra liên tục.

[Năm tên nam sinh thích thú với hành động đồi bại của chúng để mặc Dương Đan bị gầy vò trong nỗi đau cùng cực của tinh thần lẫn thể xác. Khóc. Van xin. Mọi âm thanh nghe thật thống khổ, thảm thiết.

Tất cả vẫn diễn ra cho đến lúc, cơ thể Dương Đan không còn sự phản kháng. Mọi cử động, dù nhỏ nhất, nơi cô thật sự dừng lại.

Lũ nam sinh mất tính người đó chưa chịu ngừng tay... Rất nhanh, ba trong số chúng đã dùng những chiếc gậy bằng gỗ và đánh liên tục vào thân thể bất động của cô giáo trẻ.

Máu.

Dương Đan không thờ nữa. Sự sống hoàn toàn kết thúc...]

Vào khoảnh khắc mà không biết phải dùng ngôn từ nào để diễn tả ấy, Vũ Thanh khụy chân. Hần thấy bản thân chẳng còn đủ sức để kìm nén hàng trăm hàng ngàn cảm xúc kinh khủng đang xáo trộn trong cơ thể và vì vậy hần đã hét lên thật to! Tưởng chừng những thanh âm vụn vỡ kia xé toạt cuồng hòng. Rồi, hần khóc. Một cách điên cuồng nhất.

[Hình ảnh cuối cùng trong clip là tên học sinh xuất hiện đầu tiên - kẻ ma quỷ nhất - đặt tay lên mũi Dương Đan và lắc đầu. Tiếp theo, nó quay mặt về phía ống quay nói những điều cần thiết trước khi kết thúc loạt những hành động tàn bạo của mình:

“Đây không phải trò đùa đâu, Vũ Thanh. Cô giáo Dương Đan chết rồi! Cái xác này có lẽ nên mang vứt ở đâu đấy sẽ tốt hơn. Anh thấy thế nào khi xem đến đây? Tôi nghĩ cảm giác không dễ chịu, nhỉ? Đoạn clip này chỉ có duy nhất một mình anh được xem thôi. Nếu anh đưa nó cho cảnh sát thì vô ích vì chẳng ai thấy rõ mặt chúng tôi.

Nghe này chàng trai, hãy thử tìm chúng tôi đi! Trả thù cho cô giáo Dương Đan của anh! Tôi nói thật! Chỉ có anh mới "trừng phạt" được chúng tôi, vì... chúng tôi chưa đủ mười bốn tuổi và sẽ được bảo vệ bởi Luật dành cho trẻ vị thành niên!

Từ nhỏ, không ai dạy chúng tôi cái gì là sai, cái gì là đúng. Chúng tôi chẳng hề được bảo cái gì nên và không nên làm. Vì vậy, chúng tôi chỉ làm những gì mình thấy "thích". Một chút thử nghiệm thú vị! Chỉ là trò đùa thôi mà.

Chúng tôi là những học trò ưu tú của cô giáo Dương Đan.”]

Màn hình máy vi tính chợt tắt, âm thanh chạy đĩa ngừng lại. Không gian trở nên yên ắng.

Dưới đất, Vũ Thanh vẫn giữ nguyên tư thế nãy giờ: cúi đầu và siết chặt bàn tay! Ngừng thét lớn, ngừng khóc, thứ duy nhất tồn tại nơi hắn ngay bây giờ là nhịp thở đều đều. Chẳng ai có thể hiểu rõ trong đầu hắn nghĩ gì. Khi con người không biểu hiện những cảm xúc ra bên ngoài đầu đang vô cùng đau đớn thì đó là lúc đáng sợ nhất vì họ có thể nghiền nát - giẫm đạp lên cả thế giới.

“Chúng tôi chưa đủ mười bốn tuổi và sẽ được bảo vệ bởi Luật dành cho trẻ vị thành niên!

Chúng tôi chỉ làm những gì mình thấy ‘thích’.

Một chút thử nghiệm thú vị! Chỉ là trò đùa thôi mà.”

Từ từ ngược mặt lên, đôi mắt Vũ Thanh bỗng chốc bình thản lạ lùng. Tuy vậy, dường như trong cái nhìn chẳng-có-gì đó lại xuất hiện một cảnh tượng thảm khốc hơn địa ngục. Dành cho ai? Tất nhiên không phải cho hắn mà là cho những kẻ đáng bị trừng phạt. Vũ Thanh đứng dậy, răng nghiến chặt môi đến nổi bật máu, đưa tay lấy chiếc đĩa từ trong máy vi tính ra. Hắn sẽ giữ thứ này lại...

Là ta - chứ không phải luật pháp - trở thành người trừng phạt năm tên tội đồ ấy!

Phần 7: [Truy tìm]

Trông đáng vẻ lặng im đầy suy tư của Vũ Thanh, thầy hiệu trưởng hỏi chậm rãi:

“Em vẫn không nhận được cuộc gọi nào từ cô giáo Đan sao?”

Hướng cái nhìn bình thản vào không gian phía trước, Vũ Thanh lắc đầu. Lắng nghe tiếng thở dài của người thầy giáo, hắn tự nhủ sẽ tốt hơn nếu bí mật khủng khiếp kia bị che giấu. Và lại, ít người biết thì hắn càng dễ dàng hành động theo ý mình.

“Em muốn xem thư lớp 7A7, lớp được cô giáo Đan làm chủ nhiệm.”

Bước chậm rãi trên dãy hành lang vắng vẻ, trong đầu Vũ Thanh hình thành hàng loạt những suy nghĩ liên tiếp nhau. Ba ngày trước, sau khi xem đoạn clip đã man đó xong, hắn đã quyết định lên kế hoạch tìm kiếm ra năm tên học sinh thủ tính kia để ra tay trừng phạt từng đứa một. Phải bắt chúng trả giá ra sao, Vũ Thanh cũng nghĩ ra rồi nhưng điều khiến hắn gặp khó khăn chính là: trong vô số những học sinh của Dương Đan thì năm tên nam sinh nào mới là những kẻ đã xuất hiện trong clip? Hắn không rõ mặt mũi chúng ra sao cả. Chỉ dựa vào câu nói: “Chúng tôi là những học trò ưu tú của cô giáo Dương Đan” ấy mà hắn suy đoán chúng nhất định học tại lớp 7A7 - lớp được Dương Đan chủ nhiệm. Ngoài ra, linh cảm của hắn cũng mách bảo thế...

Dừng lại, Vũ Thanh khẽ khàng nép người vào một góc tường, đưa mắt vào lớp 7A7 và kín đáo quan sát năm mươi học sinh đang chăm chú lắng nghe thầy giáo giảng bài. Hắn nhìn mặt từng đứa nam sinh mười ba tuổi, xem ra chẳng ai lại “viết” lên mặt mình hai từ “xác nhân” cả. Ừ nhỉ, thật kỳ lạ! Kẻ xấu thì không bao giờ mang dáng vẻ xấu xa. Đặc biệt là trẻ em! Một điều ngược ngạo rằng, trẻ em thường nói thật những gì chúng thấy nhưng đôi lúc chúng lại ngụy trang và nói dối rất giỏi. Đó chính là một trong những điều Dương Đan dạy cho Vũ Thanh biết.

Vũ Thanh đứng đó, lặng im rất lâu. Về như, hắn thật sự gặp bế tắc trong việc tìm ra năm tên thủ ác nhỏ tuổi kia. Dẫu vậy, hắn nhất định không bỏ cuộc...

Nhất định sẽ có cách!

Đứng bên cửa phòng, thầy hiệu trưởng nhìn những chậu cây cảnh, thở ra:

“Thầy nghĩ em đừng quá lo lắng, có lẽ cô giáo Đan bận chuyện đột xuất và vì lý do nào đó không thể gọi điện báo cho nhà trường. Có lẽ vài ngày nữa cô ấy sẽ về.”

Vũ Thanh vẫn ngồi lặng im trên ghế. Hắn thấy trái tim trong lồng ngực nhói đau khi nghe cụm từ: “Vài ngày nữa cô ấy sẽ về.” phát ra từ miệng thầy. Chỉ duy nhất hắn mới biết một sự thật đáng đau rằng mãi mãi Dương Đan sẽ không trở về nữa.

“Thật lạ.” - Thầy hiệu trưởng háng giọng - “Ngay cả ba em cuối cùng đi với cô giáo Đan vào đêm hôm ấy cũng chẳng biết gì về sự biến mất này.”

Ngay lập tức, Vũ Thanh liền nhìn chăm chăm thầy hiệu trưởng, nhúm mày:

“Dạ? Đêm đó có ba học sinh đi cùng cô giáo Đan ư? Vì sao thầy biết?”

“Chính mắt thầy thấy... Bốn người rời khỏi trường khá tối, gần bảy giờ.”

Bây giờ tới? Đúng rồi! Tối hôm đó, cô Dương Đan gọi điện cho mình cũng vào khoảng thời gian ấy! Nhủ thầm, Vũ Thanh bắt đầu nhận ra đã xuất hiện vài manh mối quan trọng. Đôi mắt sáng hân, hân mau chóng đứng dậy hỏi gấp gáp:

“Thầy có nhớ mặt ba học sinh kia?”

“Tất nhiên, thầy nhìn rất rõ đó là ba em Lưu Vinh, Nghĩa, Hải.” - Vừa nói, thầy hiệu trưởng vừa chỉ tay về phía cổng trường, nơi những học sinh đang lần lượt ra về - “Hai em đứng gần cổng, mang cặp màu đen và xanh là Nghĩa và Hải. Hình như hôm nay Lưu Vinh xin nghỉ phép. Nhưng em có gặp cả ba cùng vậy thôi, thầy đã hỏi về việc cô giáo Đan, các em ấy đều bảo không biết.”

Dường như không còn nghe bất kỳ điều gì nữa, Vũ Thanh chỉ hướng cái nhìn vào hai nam sinh đang nói chuyện vui vẻ ở gần cổng để nhớ thật kỹ mặt cả hai.

Hôm sau vào buổi chiều, trường Y tan học như mọi lần. Những học sinh ủa ra các nẻo đường đông nghẹt. Từng tốp nam nữ sinh vừa đi vừa cười đùa, kết thúc một ngày học hành căng thẳng mệt mỏi.

Và, trong góc tường xi măng xuất hiện bóng dáng một cô gái trẻ mái tóc dài gọn sóng, cùng chiếc áo thun đen xắn tay và chiếc quần dài bạc màu. Trông kiểu là dân ăn chơi. Cô đứng mắt quan sát hai tên nam sinh đang bàn chuyện gì đấy rất sôi nổi.

Bỏ rơi điều thuốc hút dở xuống đất, cô chậm rãi rời khỏi góc khuất, đi theo đối tượng. Ánh nắng ngoài trời làm sáng bừng gương mặt cô gái trẻ... Là Vũ Thanh!

Trong quán bar nhầy nhụa khói thuốc, Vũ Thanh trong lớp cải trang là cô gái ăn chơi không rời mắt khỏi hai tên nam sinh mà mình bám theo đến tận đây. Đó là Nghĩa và Hải. Chiều qua, sau khi nghe thấy hiệu trưởng tiết lộ về ba tên đi cùng Dương Đan vào đêm cuối cùng đó thì Vũ Thanh đã âm thầm theo dõi Nghĩa với Hải. Hắn cảm thấy bất ngờ khi từ xa trông cảnh hai học sinh vốn nổi tiếng ngoan hiền lại vào bar! Tức thì, chàng sinh viên này hiểu chúng đang có bí mật nào đấy. Và cái vô bực ‘ngoan hiền’ kia không như những gì người khác thấy.

Chờ đến khi nhạc trong bar xuống, Vũ Thanh chậm rãi tiến lại chỗ Nghĩa và Hải ngồi chuyện trò rôm rả bên cạnh mấy lon bia cùng tàn thuốc cháy. Không hiểu vì sao bar lại cho phép những học sinh nhỏ tuổi như thế vào. Hắn là do quen biết...

“Hai cưng cho chị ngồi chung nha.” - Cố sửa giọng cho dẻo dẻo một chút, Vũ Thanh nhẹ nhàng lên tiếng đề nghị.

Mau chóng, Nghĩa và Hải quay qua. Chúng thấy một cô gái khá cao, gương mặt xinh xắn, ăn mặc kiểu dân chơi đang mỉm cười thật tươi với mình. Một phần vì không gian bar tối lại thêm việc Vũ Thanh vốn có nét đẹp thanh tú như con gái, trang điểm khéo một chút nên cả hai tên nam sinh đó khó nhận ra đây là nam giả nữ.

“Tất nhiên rồi! Mời người đẹp!” - Nghĩa nhích qua bên trái, nhường một chỗ trống cho Vũ Thanh ngồi. Chất giọng khàn cùng cách ăn nói nghênh nghênh cho thấy, tên này chẳng phải thứ thường. Về như, thân hình cao lớn ấy khiến người khác không nghĩ đứa trẻ này mới mười ba tuổi.

“Cảm ơn.” - Vũ Thanh hất nhẹ mái tóc dài ra phía sau, hơi ưỡn ngực về phía trước - “Hai cưng mặc đồng phục vậy là học sinh à? Mấy tuổi mà dám vào bar thế?”

Rút thuốc thật dài xong Hải nhả khói ra, nhoeo miệng cười:

“Dạ mười ba! Mới lớp bảy thôi. Tụi em là những học sinh ngoan hiền mà.”

Đối diện, Vũ Thanh bật cười, cả người ngả ra sau chút ra dáng là gái lẳng lơ:

“Đi bar là ngoan hiền? Học sinh bây giờ ghê thật! Mới lớp bảy mà dám hút thuốc, uống rượu và vào bar... Coi bộ chuyện gì cũng dám làm ha?”

Thấy Vũ Thanh búng nhẹ điều thuốc trên miệng mình, Nghĩa cười nhạt.

“Hút thuốc uống rượu, đi bar, mấy thứ đó nhằm nhò gì.” - Chợt thẳng thốt ấy hạ giọng làm cho câu nói mang âm hưởng khàn đục hơn - “Cả giết người hãm hiếp tụi này còn làm nữa mà! Người đẹp tin không?”

Bất động trong vài giây, Vũ Thanh chậm rãi vén mái tóc qua bên tai đồng thời nhìn sâu vào mắt Nghĩa, nở nụ cười cực kỳ quyến rũ hỏi: “Thật sao? Không tin.”

Hắn do bắt đầu ngà ngà say và tâm trạng trở nên phấn khích kỳ lạ nên chúng không hề e dè gì mà đáp lời cô gái xinh đẹp xa lạ:

“Trăm phần trăm đấy. Mới cách đây mấy ngày, tụi này cùng ba thằng nữa đã hãm hiếp rồi giết chết một cô... Là giáo viên chủ nhiệm.”

“Sao lại phải làm như vậy?” - Vũ Thanh vẫn giữ nụ cười ra điều thú vị.

Nghe xong câu hỏi đó, hai tên nam sinh liền cất tiếng cười khanh khách. Xem ra chúng rất, rất thích cái việc đã làm với cô giáo của mình.

“Chỉ muốn thử nghiệm cho vui thôi.” - Nghĩa nhún người - “Thử cảm giác cường hiếp và giết ai đó. Mà nó cũng không tệ! Đó là gợi ý của thằng Lưu Vinh. Cái thằng luôn tỏ vẻ bề ngoài hiền lành thông minh ngoan ngoãn đó trong đầu chứa nhiều thứ bệnh hoạn lắm. Nó bắt cần đòi... Anh nó là cảnh sát, ghê chưa? Lưu Vinh bảo bọn này thử giết người và dùng lo lắng vì Luật dành cho trẻ vị thành niên không khởi tố những đứa trẻ dưới mười bốn tuổi. Sau này sẽ có nhiều trò vui đây...”

Lắng nghe từng lời nói đầy vui thú cùng vẻ mặt khoái trá bệnh hoạn của Nghĩa và Hải, lòng Vũ Thanh bùng phát sự căm phẫn ghê gớm đến mức hắn muốn ngay bây giờ cầm dao đâm chết chúng. Bàn tay siết chặt, đôi mắt sắc lạnh rợn người ẩn dưới bóng tối bar, Vũ Thanh tự dưng hỏi:

“Cô gái bị giết ấy... tên gì thế?”

“Dương Đan. Hỏi chi vậy?”

“Muốn biết vậy thôi. Cô ấy có cái tên thật hay... Dương Đan!”

“Ừ.” - Hải nhếch mép - “Người cũng xinh xắn nhưng mỗi cái tội, thích lo chuyện bao đồng. Cô ta biết chúng tôi đi bar nên nói sẽ giúp đỡ những rắc rối về tâm lý. Ngớ ngẩn! Cô ta sợ bọn này tiết lộ bí mật ra thôi. Cô ta đang hẹn hò với thằng học trò cù nhỏ hơn tận chín tuổi và lo sợ một cách ngu ngốc rằng sẽ hại cuộc đời thằng đó.”

Dẫu không gian xung quanh khá tối nhưng vẫn nhận ra nét thất thần trên mặt Vũ Thanh. Hắn hoàn toàn lạng người trên ghế khi biết rõ sự thật đằng sau vụ việc...

“Này.” - Giọng Vũ Thanh bỗng vang khê, nghe mụ mị - “Có muốn đến chỗ này không? Rất thú vị! Đảm bảo hai cưng sẽ thích lắm.”

Trông vẻ hớn hờ và cái gật đầu liên tục của hai tên kia, Vũ Thanh kín đáo nở nụ cười ma mĩnh. Lúc đứng lên rời bàn, đôi mắt hắn trong bóng tối bar như trở thành cánh cửa dẫn lối xuống địa ngục. Một cuộc hành quyết sắp diễn ra... Trùng phạ!

Nửa đêm đường phố vắng vẻ chỉ lác dác vài người đi qua, ngay bên vệ đường xuất hiện bóng dáng Vũ Thanh ngồi lặng im, miệng hút điều thuốc, xung quanh toàn những làn khói trắng lờn vờn. Ánh mắt xa xăm của hắn hướng về phía cây đèn đường đang cố toả ra thứ ánh sáng mờ ảo leo lét sau cùng...

Hàng loạt hình ảnh méo mó rạn nứt không ngừng xuất hiện trong đầu Vũ Thanh.

[Con dao sắc lẹm vung lên. Đâm xuống. Liên tục không ngừng]

Cho đến khi...

Máu phun trào. Lạnh tanh.

Tất cả trở thành bức tranh màu đỏ thẫm.

Với hình ảnh chính là xác chết của hai nam sinh.]

Chuyển dời cái nhìn bất động xuống hai bàn tay sạch sẽ không hề vấy máu, Vũ Thanh khẽ mỉm cười. Và rồi trong con gió lạnh lẽo thổi lên từ đêm tối cô độc đầy tội lỗi, hẳn chợt nghe giọng nói âm áp của Dương Đan thuở nào...

“Đừng bao giờ làm tổn thương người khác vì ngày nào đó, em sẽ bị trừng phạt!”

Dòng lệ trong suốt ấm nóng chạy nhẹ nhàng trên gương mặt Vũ Thanh. Đau đớn.

“Không kịp nữa rồi, cô ơi! Tay em đã nhúng chàm...”

Phần 8: [Trừng phạt]

Rầm! Vũ Thanh ném mạnh một thẳng học sinh vào bức tường trong ngôi nhà hoang đổ nát. Đây là đứa thứ ba, đồng thời cũng có thể xem là kẻ chủ mưu việc giết Dương Đan, Luru Vinh. Cũng như với Nghĩa và Hải, hẳn mau chóng tìm ra tên đầu xỏ này ở quán bar lần trước. Sau khi dễ dàng nhận lời một cô gái trẻ xinh đẹp đến nơi vô cùng thú vị thì Luru Vinh bị Vũ Thanh lôi xệch vào chỗ vắng vẻ, xung quanh chỉ toàn cây cối xào xạc. Màn đêm buông dần càng khiến nơi đây thêm tĩnh mịch rùng rợn.

Quan sát đáng vẻ lồm cồm ngồi dậy của Luru Vinh, Vũ Thanh bắt đầu cất giọng nghe trầm đục và lạnh băng hệt như báo hiệu sắp có điều gì khủng khiếp xảy ra:

“Sao? Nơi này mà thấy tuyệt chứ?”

Khó hiểu vì đột nhiên mình bị đưa đến nơi đổ nát hoang tàn và thêm việc thấy ngạc nhiên khi cô gái đứng trước mặt lại nói tiếng đàn ông, Luru Vinh chậm rãi đứng lên, lưng dựa sát tường gạch đồng thời nhìn về phía đối phương:

“Quái gì vậy? Chết giọng đó là sao thế?”

Khẽ mỉm cười, Vũ Thanh thiết nghĩ đến lúc này thì chẳng cần giả tạo làm gì nữa nên nhanh chóng đưa tay lên, gỡ chùm tóc giả xuống.

“Đoán thử xem, tao là ai? Tao nghĩ mày biết rồi...”

Đối diện, Luru Vinh khá bất ngờ vì cô gái xinh đẹp quyến rũ ban nãy lại là một tên con trai. Dưới ánh sáng nửa rõ nửa mờ của vầng trăng đêm rằm, nó nhận ra gương mặt phấn trắng phấn hồng của người đó. Trông cái nhìn thoáng bất động kia cũng dễ dàng đoán được, cậu học sinh nhỏ tuổi biết kẻ này là ai.

“Vũ Thanh?”

“Hoá ra, mày thật sự biết tao?” - Vũ Thanh bất ngờ không kém.

Tự dung Luru Vinh cười cười, kiểu rất thích cuộc gặp mặt không hẹn mà đến này.

“Chính tôi là người gửi chiếc đĩa tuyệt vời ấy cho anh mà. Tuy chỉ nhìn mặt có vài lần và từ xa nhưng tôi vẫn có thể nhớ anh - người tình của cô giáo Dương Đan!”

Ngay lập tức, Vũ Thanh tiến đến túm mạnh lấy cổ áo Luru Vinh kéo giật vào mình, dùng ánh mắt đầy nghiêng quết sớ về mặt bình thân của nó:

“Cái miệng hôi thối của mày đừng có tuý tiện gọi tên cô Dương Đan! Hiểu chứ?”

Trông thái độ phần uất từ đối phương, Luru Vinh giờ hai tay lên và nói nhạt:

“Xin lỗi! Vẻ như anh đang rất hận tôi? Cũng đúng. Sau khi xem xong đoạn clip...”

Rầm! Chẳng chút nương tay, Vũ Thanh lại ném Luru Vinh vào bức tường ở phía sau và lần này mạnh hơn lúc nãy nhiều.

“Đừng có nhắc đến đoạn clip!... Mày hiểu ý tao chứ?”

Thở hổn hển vì cái lưng đau nhói, Luru Vinh từ từ đứng thẳng lên rồi nhìn sâu vào đôi mắt phẫn nộ của chàng trai họ Vũ, nhoen miệng cười.

“Vậy là anh đã giết Nghĩa với Hải? Hai thằng ngu đó chắc khai ra tôi chính là kẻ chủ mưu? Rồi giờ, anh hành quyết tôi ư?”

“Nếu mày biết vận dụng đầu óc thông minh của mình vào việc tốt đẹp hơn thì tao đã chẳng cần phải dùng đến con dao này. Đáng tiếc, mày là một tên bệnh hoạn, độc ác với những trò mất tính người. Làm sai thì phải bị phạt!” - Vũ Thanh đưa con dao lên ngang tầm mắt. Thứ kim loại lạnh tanh tạo cảm giác nó được mài lâu lắm.

Trái với một người sắp bị giết, Luru Vinh không hề tỏ ra sợ hãi hay chút hoang mang... Thật khó để miêu tả gương mặt thần nhiên đến kỳ lạ của nó ngay bây giờ.

“Anh nói hay lắm, làm sai thì phải bị phạt! Tôi chờ sự trừng phạt đây!” - Luru Vinh tự dung giờ hai tay dang ngang - “Chính xác là chờ anh tìm tôi báo thù!”

“Ý mày là gì?”

“Hà, Nghĩa và Hải chắc đã đá cả ra quần khi nhìn con dao sắc bén đó của anh. Riêng tôi thì khác. Tôi cực kỳ thích độ bén của nó vì - lát nữa đây - nó sẽ giải thoát tôi khỏi cái thế giới không có gì đáng sống này.”

Thật sự Vũ Thanh cảm giác khó hiểu trước những lời lẽ kỳ quặc của tên học sinh họ Luru. Anh không hiểu từng câu từng chữ đó mang hàm ý gì.

Thấy rõ Vũ Thanh dường như bối rối, Luru Vinh tiếp tục nói khẽ. Trong đêm tối tĩnh lặng, âm thanh trầm phát ra từ cổ họng nó hệt như lời thì thầm của ma quỷ.

“Tôi chán ghét cuộc sống hiện tại kinh khủng! Mọi thứ đều nhạt nhẽo, vô vị và dối trá! Mỗi sáng mở mắt ra, tôi đều cảm giác buồn nôn khi nghĩ đến cảnh phải nói chuyện gặp gỡ với những con người mình chán ghét. Từ người thân, đến thầy cô bạn bè hoặc mấy kẻ hàng xóm rồi hơi hay lù bắt cần lang thang đầu đường xó chợ. Nhưng đó vẫn chưa phải điều tệ hại nhất... Thật kinh khủng khi tôi luôn - bắt buộc - giả vờ tỏ ra là một đứa học sinh ngoan hiền biết nghe lời. Một lớp vỏ bọc hoàn hảo dành cho đứa trẻ không hoàn hảo.” - Đôi mắt Luru Vinh trở nên sâu thẳm - “Sinh ra trong gia đình có thể xem là giàu có bề thế nhưng tâm hồn tôi lúc nào cũng trống trải, từ nhỏ đến lớn. Tôi cảm tưởng mình mắc căn bệnh ức chế tâm lý.

Nó khiến tôi mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi và gần như phát điên. Bố mẹ thường xuyên vắng nhà, anh trai làm cảnh sát bận bịu với những vụ án vớ vẩn. Tôi cần ai đó để mình có thể nói chuyện, chút ít là giải phóng năng lượng tôi tẻ đang dồn nén trong cơ thể. Tôi bị stress!”

Đối diện, Vũ Thanh không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào trước nụ cười khinh khỉnh từ thằng bé.

“Từ nhỏ, bố mẹ không hề dạy tôi cái gì cả. Họ chỉ nhìn tôi rồi bảo rằng: “Con thích thì cứ việc làm.” Thậm chí kể cả khi tôi mắc lỗi, họ vẫn đứng đấy và mỉm cười... như những con rối vô hồn. Tôi thích Toán học, Ngoại ngữ và võ thuật. Tôi đã luôn cố gắng hết sức mình để trở thành một đứa trẻ giỏi. Để ba mẹ, anh trai - chỉ một lần thôi - thật sự quay đầu lại nhìn tôi! Tôi muốn được quan tâm, được yêu thương... Tôi học ngày học đêm, tham gia các kỳ thi võ thuật giành nhiều huy chương với mong muốn tất cả những điều đó khiến tôi đặc biệt hơn trong mắt ba mẹ. Rồi họ sẽ hiểu đứa con trai ấy quan trọng hơn công việc và tiền bạc - thứ họ dành cả đời đeo đuổi. Nhưng sau đó thì thế nào? Những kết quả tôi đạt được không đủ thay đổi mọi chuyện... Tôi chẳng muốn bản thân phải cố gắng vì thứ vô nghĩa. Tôi chán học! Trường học trở nên vô vị. Ngoài mở kiến thức sáo rỗng bị nhồi nhét, tôi chẳng biết thêm cái gì được gọi là hay ho đẹp đẽ từ cuộc đời. Thầy cô bạn bè, tất cả đều tẻ tẻ. Tôi chả rõ mình sống vì cái gì.”

Thình lình, Vũ Thanh cắt ngang lời kể có vẻ đầy ‘mùi mặn’ của Lưu Vĩnh:

“Thế cô giáo Dương Đan thì liên quan gì?”

“Chuyện đó thì... Vì cô ta thật nhiều chuyện, chưa kể lại phát hiện chúng tôi đi bar và không ngừng cất giọng khuyên bảo. Tôi căm ghét cái dáng vẻ quan tâm giả tạo ấy... Các thầy cô luôn vậy! Họ chẳng biết cái quái gì về chúng tôi cả, chỉ biết lên giọng thuyết giảng.” - Lưu Vĩnh nhếch mép khinh bỉ.

“Chỉ có như vậy thôi sao?” - Vũ Thanh đột ngột hết.

Đưa mắt nhìn đối phương, Lưu Vĩnh tiếp tục cười ranh mãnh như cổ chứng minh mình là một tên điên.

“Cô giáo Đan lẽ ra không đáng chết. Chỉ là bởi, cô ta vô tình trở thành người quan trọng trong kế hoạch của tôi! Vào cái đêm cuối cùng đó, khi nhìn thấy cô ta từ trường đi ra tôi bất giác nghĩ rằng: Nếu mình phạm tội cưỡng hiếp và giết người thì có thể ba mẹ lẫn anh trai sẽ quan tâm đấy! Tôi còn liên tưởng đến một chuyện thú vị khác: Quay cảnh cô giáo Đan bị cưỡng hiếp rồi bị giết cho người tình của cô ta xem thì sao? Chắc chắn hẳn sẽ rất cảm phần rồi tìm mình trả thù... Khi ấy, tôi bỗng thấy cuộc sống hết vô vị. Một chút thử nghiệm mới mẻ. Bốn tên bạn ngu ngốc đồng ý nghe theo khi tôi nói về Luật dành cho trẻ vị thành niên. Với chúng, điều đó thật tuyệt!”

Hiển nhiên, Vũ Thanh đã sững sờ đến mức nào trước lời nói thật từ tên học sinh mười ba tuổi. Hắn cảm giác mọi vật xung quanh xoay vần. Trắng xoá. Cái chết của Dương Đan trở thành kế hoạch bệnh hoạn của một đứa tâm thần?

“Tôi đoán anh sẽ tìm ra năm tên trong đoạn clip. Tôi không sợ vì được bảo vệ bởi Luật dành cho trẻ vị thành niên. Căn cứ theo điều 12, Bộ luật hình sự Việt Nam: trẻ em dưới mười bốn tuổi được miễn truy tố trước pháp luật! Nhưng sau đó tôi nghĩ chờ anh đến báo thù sẽ hay hơn nhiều. Giờ thì tôi muốn thử cảm giác chết như thế nào.”

Nhìn trần trời đáng vẻ thích thú kia, Vũ Thanh gần như chết lặng. Lưu Vĩnh - kẻ ma quỷ dẫn lối cho bốn tên bạn của mình, kể cả Dương Đan và Vũ Thanh cũng bị lôi vào cuộc. Nó là một kẻ đáng sợ!...

“Những người bị tổn thương thường có xu hướng thích làm tổn thương người khác. Để thoả mãn.

Và vì bản thân họ quá yếu đuối để đối diện với đau khổ mình đang gánh chịu.”

Nhớ lại một trong những điều Dương Đan từng dạy, Vũ Thanh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi hỏi:

“Tại sao lại là cô Dương Đan?”

Dường như đang tìm kiếm câu trả lời thoả đáng hay sao mà Lưu Vĩnh lại lặng thinh. Nhưng rất nhanh, nó đã đáp bằng bốn từ duy nhất:

“Trò đùa thôi mà!”

Lần nữa, Vũ Thanh nghe rõ âm thanh rạn nứt từ tất cả những thứ đang hiện diện.

“Từ giờ cô sẽ dạy Vũ Thanh biết thế nào là đúng sai.”

“Cô theo nghề giáo vì hy vọng mình có thể trở thành người có ích.

Cô muốn trân trọng khoảng thời gian được sống.”

“Cô nhất định cố gắng trồng nên những con người lương thiện tốt đẹp.”

Cúi đầu, Vũ Thanh cố kìm nén hàng ngàn xúc cảm mãnh liệt sắp tuôn trào khỏi lồng ngực. Những âm từ hết như nghẹn ứ nơi cổ họng hắn.

“Chỉ có cô Dương Đan...” - Ngẩng mặt lên, Vũ Thanh bình thản lạ lùng - “Chỉ có cô ấy mới thật sự quan tâm những sinh linh nhỏ bé yếu đuối và đáng thương như bọn mày! Vì chẳng ai cần loại trẻ em đáng khinh như thế đâu!”

Mắt mở to kinh ngạc, Lưu Vĩnh hoàn toàn bất động. Còn chưa kịp hiểu rõ thì đột ngột, nó nghe Vũ Thanh gằn từng chữ:

“Nói! Mày mang xác cô Dương Đan đi đâu rồi? Há?”

Nét biểu cảm kỳ lạ trên mặt Lưu Vĩnh khi nãy lập tức biến mất, thay vào đấy là ánh mắt sắc bén cùng giọng cười thật to:

“Không bao giờ tôi nói đâu! Có giỏi thì anh giết tôi đi!”

Sức chịu đựng và lòng căm thù đã vượt quá giới hạn, Vũ Thanh siết chặt con dao rồi nhanh như cắt lao đến chỗ thằng bé mười ba tuổi đang đứng thối thối... Về phía Lưu Vĩnh, nó mỉm cười nhắm mắt và cảm nhận một cái nhói đau tận xương tủy khi mũi dao sắc lạnh lia vào trái tim. Trước lúc không còn nhận thức sự tồn tại của bản thân thì Lưu Vĩnh chậm rãi ngã người vào Vũ Thanh, miệng thì thầm:

“Nếu tôi chết thì ba mẹ và anh trai sẽ thật sự quan tâm tới tôi...!”

Thân xác Lưu Vĩnh nằm dưới đất bất động, chẳng còn hơi thở nữa. Còn Vũ Thanh đứng đó với đôi tay nhuộm đầy máu. Màu đỏ thật nổi bật dưới vầng trăng sáng. Hắn chợt nhận ra bản thân cũng đã chết vào khoảnh khắc ấy...

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nhật ký

Khi lời kể của Vũ Thanh kết thúc cũng là lúc Luru Quang ngả người ra phía sau, lưng dựa vào bức tường xi măng màu xám âm ảm. Anh thấy đất trời dường như quay cuồng và mọi thứ đều đảo lộn. Anh không thể đứng vững được nữa...

“Giết Luru Vinh xong, tôi gọi điện cho cảnh sát. Việc tiếp theo anh đã biết rồi.”

“Không! Điều đó không thể là sự thật!” - Luru Quang lắc đầu liên tục, bần thần.

Khẽ khàng nhìn đối phương đang hoang mang, Vũ Thanh lặp lại lần nữa:

“Những gì anh được nghe, tất cả đều là sự thật tuyệt nhiên không có lời giả dối nào. Em trai anh, nó muốn gia đình quan tâm nên biến cô giáo Dương Đan trở thành công cụ để thực hiện kế hoạch của mình. Vào phút cuối, nó lại nghĩ đến chuyện tự sát - và kéo tôi theo. Mọi việc đều nằm trong tính toán đáng sợ ấy.”

Vũ Thanh chưa dứt lời thì ngay lập tức Luru Quang hét lên, tưởng chừng như phá vỡ bốn bức tường kín bít xung quanh: “Không!!!”

Cửa phòng giam bật mở, Lộc cùng cán bộ quản lý trại giam chạy bỏ vào vì nghĩ Vũ Thanh ra tay với Luru Quang. Nhanh như cắt, hai viên cảnh sát giữ lấy vai đồng thời đè mạnh tên tội phạm họ Vũ nằm xuống chiếc giường, để tránh sự kháng cự từ hắn. Còn Lộc thì lo lắng hỏi đồng nghiệp bởi trông sắc mặt anh rất tệ:

“Quang! Có chuyện gì vậy? Hắn định làm gì anh à?”

Đầu óc chàng cảnh sát họ Luru lúc này không còn tiếp nhận được bất kỳ điều gì. Anh vẫn đứng đó với đôi mắt mờ toả thất thần và gương mặt nhợt nhạt như tấm gương rạn nứt. Lời kể từ Vũ Thanh về cái chết của Luru Vinh là sự thật ư? Sao nó trở nên khủng khiếp đến thế? Chẳng khác nào bản án tử hình nghiệt ngã dành cho anh...

“Luru Quang.” - Bất chợt giọng Vũ Thanh cất lên. Hắn bị đè nằm sấp xuống giường nhưng mắt vẫn không rời khỏi đối phương - “Xin hãy giúp tôi tìm xác cô ấy.”

Cái nhìn vẫn còn hoang mang, Luru Quang lắc đầu liên tục rồi lập tức rời khỏi phòng giam hết kẻ đang trốn chạy khỏi bóng tối hãi hùng bao trùm lên chính mình.

.oOo.

“Anh này, lớn lên em muốn làm cảnh sát giống như anh!”

Câu nói hồn nhiên của Luru Vinh thuở bé vang lên bên tai khi Luru Quang đưa mắt nhìn hết một lượt căn phòng trống trải. Nơi này trước đây luôn bừa bộn vì em trai anh lười biếng vô cùng vậy mà giờ đây nó trở nên sạch sẽ gọn gàng vì được lau chùi. Tất cả các vật dụng trước đây của Luru Vinh, ba mẹ đều gom lại đặt vào những cái thùng carton. Đốt. Căn phòng vắng chủ bỗng chốc thật tĩnh lặng, buồn bã.

Chậm rãi đến gần mấy chiếc thùng carton đựng toàn đồ dùng của em, Luru Quang ngồi bệt xuống, có cảm tưởng thời gian như ngừng trôi. Nỗi đau đớn âm ỉ len lỏi qua từng tế bào khiến tâm trạng anh càng thêm nặng nề xót xa.

Luru Quang trách bản thân vì đã quá vô tâm hời hợt mà không biết gì về những xúc cảm tồi tệ Luru Vinh phải đối mặt hàng ngày. Anh luôn thấy thằng bé mỉm cười như kiêu: Tất cả vẫn ổn chẳng sao cả, anh ạ. Thế nhưng, đó chỉ là sự nguy trang. Luru Vinh mang trên người một vỏ bọc hoàn hảo và giấu kín trái tim trong chiếc rương dối trá - mắt mất - khổ đau - tội lỗi - nghiệp chướng. Cho đến lúc này thì Luru Quang mới phát hiện ra điều cay đắng: chưa bao giờ anh chạm tay vào trái tim em trai! Khẽ cúi đầu, anh nhắm mắt lại lắng nghe nhịp đập nặng nề từ con tim của một linh hồn đáng thương hại. Là chính anh...

Mấy phút sau, Luru Quang mở mắt ra và nhìn từ cửa sổ phòng em trai ra sân sau nhà, phát hiện một đụn đất mới như thể vừa có ai đó đào lên rồi lấp lại. Nghĩ ngợi chốc lát, anh chạy ra ngoài sân đem theo cái xẻng nhỏ. Cúi xuống xúc đất lên, đào khá sâu để rồi anh thấy một chiếc hộp chữ nhật bị khóa. Khóa bị rỉ bỏ ra, bên trong là cuốn nhật ký màu đen. Lê nào của thằng Vinh? Thằng bé biết mình sẽ chết nên đem chôn thứ này đi? Đưa tay vuốt tấm bia chỉ duy nhất dòng chữ Everyday Diary, anh chậm rãi mở trang đầu tiên xem thử.

Đôi mắt Luru Quang mờ to khi trông dòng chữ to tướng ở trang đầu.

Duy nhất một chữ: HẬN!

“Tôi hận tất cả: ba mẹ, anh trai, bạn bè, thầy cô và những kẻ tôi thấy trong cuộc sống này.

Thậm chí kể cả tôi - đứa trẻ không nên được sinh ra.”

Trang một kết thúc với ba dòng ngắn ngủi nhưng đầy oán hận. Bất động trong chốc lát, Luru Quang tiếp tục lật sang trang thứ hai với nỗi sợ kỳ lạ trong lòng.

GIẾT!

“Tôi muốn giết bọn họ. Không hề có ai quan tâm tôi. Vậy họ đang sống vì cái gì?

À chính họ cũng chẳng biết ư...? Thế thì tôi sẽ giết họ, để giải thoát.”

Bắt đầu hoang mang hơn, Luru Quang mở nhanh trang thứ ba. Vẫn chỉ là mấy dòng ngắn ngủi.

KHÓC!

“Lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được vị mặn của nước mắt. Tôi chẳng hiểu vì sao mình khóc.

Ồ không hẳn!

Chiếc bánh kem bị giẫm nát ở ngay trên bàn. Thê thảm thật!

Hôm nay là sinh nhật tôi.

Tôi căm ghét ngày mình sinh ra vì không ai nhớ nó cả.”

ĐAU!

“Tôi muốn tự tử nhưng không đủ can đảm. Hèn nhát!

Tôi thử dùng dao cắt một đường ngay cổ tay. Máu rỉ ra. Đau... Ừ, cảm giác có vẻ tệ. Nhưng sống mà như chết thì còn đau hơn nữa.

Nhìn con dao, tôi ước giá như ai đó ban thêm sức mạnh để tôi đủ dũng cảm đâm nó vào tim mình.

Những cảm xúc tồi tệ.

Đáng bị vứt bỏ.”

Qua trang thứ năm, sáu, bảy, tám cũng đều toàn những lời lẽ trách cứ phần nộ căm thù của Lưu Vinh. Thắng bé ấy đã chứa đựng trong mình vô số cảm xúc kinh khủng - cái nhìn tiêu cực đến đáng sợ dành cho cuộc sống và con người xung quanh. Nó từng tìm đến cái chết như sự giải thoát chính bản thân.

Lưu Quang kinh ngạc khi mấy trang ở giữa cuốn nhật ký hầu như để trắng. Lắm khi chỉ là dòng đề ngày tháng năm. Có vài trang bị xé nham nhở hoặc bị tô đen bởi bút màu, bút chì vẫn còn đọng lại trên mảnh giấy. Chẳng cảnh sát nghĩ rằng, hẳn em trai đang gặp vấn đề về tâm lý. Sự dồn nén, uất ức khiến thắng bé trở nên mất tự chủ.

Đang lật nhanh vài trang ở cuối cuốn sổ thì Lưu Quang chợt ngừng lại vì có chữ. Và kỳ lạ là, nó được viết dài hơn so với những trang đầu. Có thể nói, đây là dòng nhật ký dài nhất trong cuốn sổ.

“Tôi vừa nghĩ ra một trò đùa rất thú vị.

Nếu như... tôi cưỡng hiếp và giết chết ai đó thì sao nhỉ? Chắc chắn là điều này sẽ khiến ba mẹ lẫn anh trai quan tâm tôi.

Tôi cần một người để mình có thể ra tay. Tất nhiên phải là cô gái.

À... Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi - Dương Đan.

Tôi không thích cái cách cô ta quan tâm học sinh như kiểu: “Cô biết rõ về em”.

Biết cái quái gì nào?

Và lại, lý do tôi chọn cô ta là vì cô ta hẹn hò với thắng học trò cũ nhỏ hơn mình chín tuổi. Và giờ thì sao nào? Tôi bắt đầu ghét cả việc cô ta cười với thắng ấy.

Tôi nghĩ, mình nên chọc tức tên đó, người tình của cô ta.

Tôi biết rõ tên hắn - Vũ Thanh.

Tôi sẽ lên kế hoạch thật tỉ mỉ cho trò đùa “có một không hai” này.

Cần lời kéo thêm vài tên tham gia.

Mấy tên bạn ngu của tôi đã đồng ý liền vì chúng muốn thử cảm giác mới lạ ấy.

Giống tôi!

Thêm chuyện, tôi nói chúng nghe về thứ sẽ “bảo vệ” chúng tôi lỡ bị phát hiện.

Ồ! Thú vị cực kỳ!

‘Kịch bản’, ‘đạo diễn’, ‘diễn viên’ đã đầy đủ.

Giờ là quay phim.

Tôi đang nghe tiếng máy quay chạy đồng thời tưởng tượng đáng vẻ đáng thương của cô giáo Dương Đan hay âm thanh vỗ tay tán thưởng từ ‘khán giả’.

Suýt quên... cả về mặt nhăn nhó đau đớn của tên Vũ Thanh nữa.

Tôi sẽ làm điều đó.

Cưỡng hiếp rồi giết chết cô giáo chủ nhiệm.

Không sao cả...

Luật dành cho trẻ vị thành niên sẽ bảo vệ chúng tôi.”

Bịch! Cuốn nhật ký rơi xuống đất tạo nên âm thanh vô tình bằng giá. Đầu trước đấy đã nghe Vũ Thanh kể toàn bộ sự thật nhưng ngay bây giờ Lưu Quang vẫn không tin vào những gì mình vừa đọc xong. Cả người hoá đá, anh hoàn toàn chết lặng khi một lần nữa tìm ra tất cả ẩn số.

Vũ Thanh giết ba mạng người. Sự mất tích kỳ lạ của Dương Đan. Cái chết ‘oan uổng’ của Lưu Vinh cùng trò đùa khủng khiếp. Mọi thứ đã sáng tỏ.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt, vị cảnh sát trẻ từ từ khụy chân. Anh ôm đầu và rồi không gian trống trải xung quanh chợt vang lên tiếng khóc tức tưởi. Lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Giải thoát

Nhìn Vũ Thanh một lúc lâu, Lưu Quang chậm rãi cúi đầu đồng thời cất giọng khê khàng, vẻ như để nói ra những lời này thật khó đối với anh:

“Tôi đã tìm hiểu rõ tất cả, mọi thứ đều đúng như những gì cậu kể... Tôi xin lỗi! Ngàn lần mong cậu hãy tha thứ cho Lưu Vinh.”

Trông cảnh Lưu Quang cứ đứng cúi đầu, không ngước mặt lên nhìn mình cùng câu nói xin lỗi đầy xúc động kia, Vũ Thanh đã lặng im chẳng đáp lời. Tuy chẳng rõ vị cảnh sát họ Lưu đó tìm thấy gì nhưng hẳn nghĩ anh đã tin sự thật được kể ngày hôm qua về cái chết của Lưu Vinh nên hôm nay mới thành tâm đến xin lỗi.

“Không cần phải thế.” - Vài phút sau Vũ Thanh bảo, nghe nhẹ hẫng - “Người phải xin lỗi đã chết và người đáng được xin lỗi cũng đã không còn. Anh không thấy việc này thật vô nghĩa ư? Tôi cần nó để làm gì chứ...”

Nhận ra nỗi buồn bã sâu sắc trên gương mặt bình thản của Vũ Thanh, Lưu Quang từ từ nhắm mắt lại, lòng mang nặng nỗi đau lẫn sự ân hận.

“Hôm qua, cậu nói rằng muốn tôi tìm cô giáo Dương Đan? Nhưng, chẳng phải cô ấy đã chết rồi sao? Vậy ý của cậu là...”

Nghe Lưu Quang nhắc đến chuyện quan trọng, ngay lập tức Vũ Thanh trả lời:

“Tôi mong anh tìm giúp thi thể của cô Dương Đan.”

“Tôi hiểu rồi! Dẫu chưa có manh mối nhưng tôi nhất định sẽ tìm ra xác cô ấy.”

“Có lẽ chuyện này vô lý nhưng tôi lúc vào đây thì đêm nào cũng mơ thấy cô Dương Đan.” - Đột ngột Vũ Thanh cắt ngang lời chàng cảnh sát trẻ - “Cô ấy luôn đứng ở đầu đó rất mơ hồ, có thứ ánh sáng đỏ chớp tắt lần âm thanh kêu rít kỳ lạ.”

Lưu Quang từng nghe người khác nói, người chết oan có thể sẽ về báo mộng cho người thân, nhưng là một cảnh sát hình sự thì anh khó lòng tin vào điều này.

“Chúng ta không thể tìm ra xác nạn nhân chỉ qua một giấc mơ...”

Vũ Thanh hiểu rõ lời Lưu Quang, ngay cả chính bản thân hắn còn mông lung với những hình ảnh chập chờn chỉ xuất hiện mỗi lần chìm vào giấc ngủ. Chỉ là bóng dáng Dương Đan trong mơ mang đến cảm giác rất thật, thật đến nỗi khiến người ta rung mình và tin rằng như thế cô muốn báo mộng cho hắn biết thân xác mình ở đâu.

“Nếu Lưu Vinh chịu nói tôi biết thì đã tốt rồi, chẳng khôn đó...”

Đột ngột Lưu Quang đứng bật dậy khiến Vũ Thanh tưởng anh tức giận vì lời chửi mắng của mình, thế nhưng không phải. Chàng cảnh sát đứng yên với con ngươi đảo liên tục như thể vừa nhớ ra điều gì, tiếp theo liền rời khỏi phòng thăm vấn.

Theo lời dặn từ Lưu Quang, Vũ Thanh vẫn phải ngồi tại đây chờ đợi. Hơn một tiếng sau, vị cảnh sát họ Lưu bước vội vào phòng với dáng vẻ gấp gáp:

“Tôi biết rồi! Là đường ray... Hôm trước tôi tìm thấy nhật ký của thằng Vinh, nó đã viết tất cả việc mình làm vào đó. Khi ấy quá sốc nên tôi không xem tiếp phần sau, ban nãy nghe cậu nhắc thì tôi mới nhớ ra. Về nhà lấy nhật ký, tôi phát hiện những dòng nhật ký cuối cùng nó viết chính là chôn xác cô giáo Đan ở đâu.”

Vũ Thanh lăm bắm, đường ray sao, và rồi những ảo ảnh trong mơ lần lượt tái hiện, vào giờ phút này mới được lắp ghép thật hoàn chỉnh. Thứ ánh sáng đỏ chớp tắt chính là đèn màu tín hiệu, còn âm thanh kêu rít dĩ nhiên là còi tàu lửa...

.oOo.

Quan sát các nhóm cảnh sát đang đào bới dọc theo đường ray, Lộc cảm giác khó hiểu về vấn đề này nên quay qua hỏi đồng nghiệp:

“Tên họ Vũ ấy lúc đầu một mực không nói gì về cô giáo Đan vậy sao bây giờ lại chỉ chỗ chôn xác cô ấy?”

Đào mắt với những suy nghĩ lờn vờn trong đầu, Lưu Quang đáp lời với vẻ bối rối:

“Có vài chuyện sau này tôi sẽ nói rõ. Còn hiện tại, chúng ta cứ nghe theo cậu ta.”

“Nhưng thật mạo hiểm khi cho Vũ Thanh rời khỏi trại giam, cùng chúng ta đến tận đây. Lỡ hắn nói dối rồi nhân cơ hội bỏ trốn thì sao?”

Trái với dáng vẻ lo lắng của Lộc, Lưu Quang chỉ hướng cái nhìn về phía Vũ Thanh đang đứng đối theo công cuộc đào bới, nhẹ nhàng nói:

“Tôi tin cậu ta không có ý định đó đâu...”

Bên cạnh, Lộc bắt đầu thấy khó hiểu bởi hành động và cách đối xử khác lạ mà Lưu Quang dành cho Vũ Thanh. Nhớ cách đây mấy ngày, chàng trai này còn định ‘xử nặng tay; với tên tội phạm nhưng rồi chỉ sau cuộc nói chuyện bí mật hôm qua mà giờ anh mang thái độ hoàn toàn khác. Chẳng rõ việc gì đã diễn ra, Lộc thờ dãi.

Bỗng, từ phía xa cách chỗ hai vị cảnh sát và Vũ Thanh đứng cỡ mấy chục bước chân, một nhóm đào bới đã cất tiếng gọi thật lớn, đầy bất ngờ và giục giã:

“Bảo cáo, phát hiện một xác chết nữ!”

Mau chóng, ba người lập tức chạy đến gần. Tất cả trông thấy dưới lớp đất bị xới tung, gần cạnh đường ray là thi thể của cô gái trẻ đang trong giai đoạn phân hủy nghiêm trọng. Đó chính là Dương Đan. Cô nằm nhắm mắt, hai tay chắp trước ngực, một hành động cho thấy sự ra đi bình yên. Có lẽ, đây là việc làm còn chút tình người cuối cùng mà Lưu Vinh đã dành cho cô gái mình nhân tâm giết chết.

“Đúng là cô giáo Dương Đan...” - Lộc ngạc nhiên quá đỗi vì nhận ra cô giáo trẻ trong tấm hình 4x6 dù gương mặt xác chết gần như biến dạng.

Không nói và không biểu hiện gì, Lưu Quang chậm rãi xoay qua nhìn Vũ Thanh.

Sau mấy phút đứng bất động, Vũ Thanh từ từ khụy chân xuống ngay bên cạnh xác Dương Đan. Đôi mắt bắt đầu có nước, cảm giác cay cay ở sống mũi và nỗi đau đớn tràn đến khiến trái tim trong lồng ngực hẳn muốn nổ tung. Những xúc cảm mãnh liệt dữ dội tưởng như sắp tuôn trào khỏi cơ thể đang run rẩy ấy.

“Em đến rồi đây... Xin lỗi vì đã để thân xác cô lạnh lẽo như vậy.”

Cúi đầu, Vũ Thanh cất giọng nghẹn ngào và nước mắt nóng hổi chảy dài. Mọi thứ xung quanh hẳn đã dừng chuyển động, chỉ còn âm thanh của thời gian vĩnh cửu.

“Cô sẽ dạy Vũ Thanh biết thế nào là đúng - sai.”

Một cách trân trọng nhất, Vũ Thanh chậm rãi đặt tay lên gương mặt thanh thản của Dương Đan, mặc lớp da thịt đang thối rữa, mặc mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, phúi đi lớp đất cát phủ lấp tẩm.

“Được gặp Vũ Thanh là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.”

Đôi tay run run của Vũ Thanh lướt nhẹ lên đôi mắt nhắm nghiền, xuống chiếc mũi không còn chút hơi thở nào rồi cả bờ môi mãi mãi khép lại.

“Đừng lo, ngày mai trời sẽ nắng và cô muốn gặp Vũ Thanh.”

Nước mắt cứ rơi mãi không ngừng, Vũ Thanh hoàn toàn bất lực để ngăn chúng. Chưa bao giờ, hẳn mong mỏi được gặp Dương Đan nhiều như lúc này. Hẳn muốn trông thấy cô mỉm cười hạnh phúc, nói với mình những điều dịu dàng kỳ diệu nhất và còn muốn ôm cô thật chặt trong vòng tay giờ đây chỉ còn lại nỗi đau vô tận.

Khẽ khàng ngược mặt lên, phản chiếu trong đáy mắt đầy nước của Vũ Thanh là bầu trời xanh cao vợi vợi. Dẫu trời kia có to rộng cách mấy cũng không thể lấp đầy sự mất mát lớn lao mà hẳn đang chịu đựng. Người con gái đó - người quan trọng nhất với hẳn - vĩnh viễn ra đi không trở lại.

“Vũ Thanh, dù sau này có thế nào đi nữa cô vẫn sẽ dõi theo em cho đến suốt đời. Thậm chí khi cô đã về thiên đường... Vậy nên, hãy sống thật tốt!”

“Xin lỗi! Em thật sự xin lỗi!”

Đúng lúc, gió chợt thổi mạnh. Bầu trời xanh đang sáng rực bỗng chốc tắt nắng, chuyển qua âm u. Về như sắp có mưa. Thấy thời tiết thay đổi đột ngột, Luru Quang liền báo những viên cảnh sát còn lại.

“Mau chóng đưa thi thể về sở để tiến hành điều tra.”

Chậm rãi đứng dậy, Vũ Thanh không rời mắt khỏi xác Dương Đan đang được đưa vào bao. Và khi ấy, vô tình một giọt nước - có lẽ là nước mưa - rơi xuống ngay khoeo mắt cô. Nó tạo thành dòng lệ trong suốt... Cùng lúc, Vũ Thanh chợt nghe văng vẳng bên tai mình tiếng gọi âm áp của Dương Đan.

“Vũ Thanh...”

Nhanh chóng, Vũ Thanh liền xoay mặt về phía phát ra âm thanh quen thuộc ấy. Để rồi, hẳn thấy ở giữa đường ray xuất hiện bóng dáng Dương Đan. Không phải linh hồn mờ ảo mà vô cùng rõ ràng. Cô mặc chiếc váy trắng, nghiêng đầu mỉm cười với hẳn. Yêu thương. Đôi môi cô giáo trẻ mấp máy, phát ra những lời nhẹ nhàng nhất từ trước đến nay, truyền đến tai cậu học trò - chàng trai quan trọng trong đời.

“Không sao đâu, cô không hề trách Vũ Thanh.

Hôm nay trời nắng và cô đã được gặp em

Vũ Thanh à... Cảm ơn vì tất cả!”

Dứt lời, một cách bình yên lẫn thanh thản, Dương Đan từ từ quay lưng và bước đi về phía xa. Bước chân nhanh dần trên đường ray dài ngút để rồi rất nhanh, bóng dáng cô mất dần trong làn gió vẫn chưa ngừng thổi. Trời vẫn tắt nắng, xám xịt. Màu xám của đơn côi - nỗi tiếc cho một thời yêu thương đã qua mau.

Khẽ khàng nhắm mắt gập đầu, Vũ Thanh mỉm cười cùng dòng lệ khô: “Cảm ơn.”

Lúc cảnh sát chuẩn bị đưa Vũ Thanh lên xe về trại giam thì Luru Quang hỏi:

“Cậu nói, thủ phạm hại chết cô Dương Đan có tất cả năm người. Vậy, hai người còn lại là ai? Vì sao cậu không ra tay với hai người đó mà lại tự thú?”

Nhìn Luru Quang hồi lâu, Vũ Thanh từ tốn trả lời với nụ cười có thể nói là kỳ lạ:

“Hai kẻ ấy cũng là học sinh trường Y. Còn lý do vì sao tôi tha cho chúng...”

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bản án

Một tuần sau khi tìm ra xác cô giáo Dương Đan, phiên toà xét xử Vũ Thanh được mở. Lần này, người đến dự đông hơn trước vì vụ án ba mạng người bất ngờ xuất hiện thêm ‘sự thật’. Đó là hẳn tự nhận chính mình đã hãm hiếp và giết chết người con gái chưa tròn ba mươi, Dương Đan. Cũng bởi vì vậy, dư luận càng thêm phần nộ, lên án hẳn kịch liệt trước những hành động dã man thủ tính...

Xem xét xong tất cả mọi tư liệu và kết thúc cuộc họp với các bồi thẩm đoàn, cuối cùng quan toà nhìn về phía Vũ Thanh, sửa lại giọng rồi nói thật rõ:

“Bị cáo Vũ Thanh khai rằng vì không tìm được bản thân nên đã cưỡng hiếp sau đó ra tay giết cô giáo Dương Đan. Do Luru Vinh, Hải và Nghĩa phát hiện ra sự thật nên y nhẫn tâm sát hại để bịt miệng. Có đúng như thế không?”

Đứng ngay vành móng ngựa, Vũ Thanh với gương mặt bình thản, đáp: “Đúng!”

Không gian bắt đầu ồn ào. Âm thanh xì xầm bàn tán chửi mắng khe khẽ vang lên.

Rất nhanh tòa án đưa ra phán quyết sau cùng: Bị cáo Vũ Thanh với tội danh cưỡng hiếp và giết bốn mạng người, căn cứ theo điều luật 93 Bộ luật hình sự, tuyên án bị cáo tội tử hình! Xét theo tính nghiêm trọng, vụ án sẽ không được kháng án hay cho bị cáo viết đơn xin ân xá.

Chiếc búa vừa gõ mạnh xuống bàn thì dân chúng dự toà la lên ầm ĩ bởi há lòng trước hình phạt thích đáng dành cho kẻ cuồng sát kinh tởm.

Trước lúc bị giải đi, Vũ Thanh mỉm cười nói với các bồi thẩm đoàn ở trước mặt:

“Cảm ơn quý toà. Tôi cảm thấy như mình được giải thoát...”

Hiển nhiên, lúc cảnh sát áp giải Vũ Thanh ra ngoài xe thì rất đông dân chúng nhảy bỏ đến la lối mắng nhiếc chửi bới chẳng tiếc lời. Hắn không phản ứng gì, chỉ đưa mắt nhìn họ. Và rồi trong đám đông điên cuồng phần nộ ấy, hắn chợt thấy Lưu Quang đứng bên ngoài đồng thời hướng ánh mắt buồn bã vào mình. Lặng im vài giây, chàng trai họ Vũ nở nụ cười bình thản, nhẹ nhõm kiểu như mọi thứ đã kết thúc.

Về phía Lưu Quang, đôi mắt theo bóng dáng Vũ Thanh vào trong xe áp giải, trong đầu anh những hình ảnh từ cuộc trò chuyện hôm qua dần dần tái hiện...

[Hết sức kinh ngạc khi nghe Vũ Thanh bảo sẽ nhận tội cưỡng hiếp và giết Dương Đan. Lưu Quang lập tức đứng bật dậy:

“Cái gì? Tại sao cậu lại nhận tội mình không làm?”

Đối diện, Vũ Thanh từ tốn trả lời:

“Vì dù có nhận thêm tội này hay không, tôi cũng sẽ bị tử hình.”

“Nhưng cái chết của cô giáo Dương Đan không phải do cậu gây ra! Tất cả đều là lỗi của Lưu Vinh, em trai tôi cùng bốn tên nam sinh kia.”

Nhìn Lưu Quang, Vũ Thanh tự dưng mỉm cười rồi chậm rãi bảo, giọng tâm tình:

“Với tôi, giờ đây chẳng còn gì nữa. Lúc cô Dương Đan chết và lúc giết ba đứa trẻ đó, tôi hiểu rằng tâm hồn mình cũng đã chết theo nên tử hình là cách giải thoát cho tôi! Sự thật, tận đáy lòng tôi không muốn ba mẹ chúng biết rằng chính đứa con ngoan hiền mà họ rất mực yêu thương lại nhân tâm cường hiếp rồi giết chết cô giáo chủ nhiệm. Điều đó thật tàn nhẫn với họ... Tôi sẽ chết, còn những ba mẹ kia vẫn sống.”

Bất động trong chốc lát, Lưu Quang chợt hỏi khẽ:

“Cậu làm vậy vì ba mẹ của ba đứa trẻ? Nhưng, chuyện đau lòng xảy ra ngày hôm nay, một phần cũng do lỗi ở người lớn vì đã không dạy dỗ con mình đúng đắn.”

“Ý anh là những ba mẹ ấy nên bị trả báo?” - Vũ Thanh cười khê - “Không cần đâu. Mất đi đứa con, đó đã là sự trừng phạt ghê gớm nhất đối với họ rồi!”

Nghe xong câu nói của Vũ Thanh, Lưu Quang chỉ biết đứng lặng im. Chưa bao giờ, lòng anh lại nặng nề đau đớn đến thế.]

Thoáng nghĩ ngợi, Lưu Quang mau chóng quay qua Lộc đứng bên cạnh:

“Phiền anh đưa mẹ tôi về nhà. Tôi có chuyện phải đến đây một lát.”

Buổi trưa trời nắng như đổ lửa, cổng trường Y nhộn nháo học sinh đi ra về. Vẫn là những gương mặt cười đùa hồn nhiên sau giờ học căng thẳng mệt mỏi.

Trong con hẻm nhỏ, có hai nam sinh mười ba tuổi vừa đi vừa nói chuyện thật lớn, khuấy động sự tĩnh lặng xung quanh. Đúng lúc, bóng dáng một chàng trai xuất hiện ngay phía trước khiến chúng dừng bước. Đó không ai khác, là Lưu Quang.

“Hai cậu có phải là Lợi và Tiến, học lớp 7A7 trường Y?” - Lưu Quang thả roi điều thuốc tàn, đi chậm rãi lại gần hai đối tượng nhỏ tuổi.

Tức thì cậu nam sinh bên trái, tướng to con hơi mập, nhanh chóng lên tiếng hỏi:

“Nhưng anh là ai? Tim bọn này có chuyện gì?”

Sau khi đã dừng lại ở khoảng cách thích hợp, Lưu Quang đảo mắt nhìn qua cả hai:

“Tôi tên Lưu Quang, là cảnh sát Hình sự. Tôi muốn hỏi các cậu việc này.”

Đối diện, nghe hai từ cảnh sát thì Lợi lẫn Tiến kín đáo liếc mắt sang nhau với vẻ hơi e dè. Trông cứ như chúng vừa làm chuyện gì xấu xa.

“Sao tôi biết anh có phải cảnh sát hay không?” - Tiến héch mạt, dò xét.

Cười cười trước tính thận trọng của hai tên nam sinh mười ba, Lưu Quang lấy trong áo khoác ra thẻ cảnh sát và đưa ra trước mặt chúng:

“Nhìn đi! Tôi không nói láo! Giờ tôi hỏi các cậu được rồi chứ?”

Bắt đầu nhận ra sự lo lắng trên mặt cả hai đứa trẻ, Lưu Quang tiếp tục:

“Giữa tháng rồi, hai cậu cùng Lưu Vinh, Nghĩa, Hải đã thực hiện hành vi cưỡng hiếp và giết chết cô giáo Dương Đan? Đúng không?”

Ngay lập tức, Lợi và Tiến gạt nẩy người, mặt mày đột nhiên tái mét trắng bệch không còn hột máu. Tuy thế, hai tên này vẫn cố tỏ ra bình thường, chối:

“Có lẽ anh điều tra sai gì rồi! Chúng tôi đâu có cưỡng hiếp giết người.”

“Các cậu có thừa nhận hay không, điều đó không quan trọng vì kẻ chủ mưu đã khai ra tên bốn người còn lại! Và tôi cũng chẳng đến để bắt các cậu bởi vì luật dành cho trẻ vị thành niên là một lá chắn hoàn hảo bảo vệ các cậu trước pháp luật.”

Lưu Quang vẫn chưa rời mắt khỏi hai đứa trẻ:

“Nhưng tôi có điều này vô cùng quan trọng muốn báo hai cậu biết. Cô giáo Dương Đan, người bị cưỡng hiếp, mắc bệnh AIDS!”

Đối diện, Lợi và Tiến mắt mở to bàng hoàng khi nghe rõ hai từ ‘bệnh AIDS’. Gương mặt chúng hẳn rõ sự hoang mang sững sờ tột độ. Giọng anh chàng cảnh sát vẫn đều đều:

“Tốt nhất, các cậu nên đến bệnh viện kiểm tra mình có mắc bệnh AIDS không. Tôi nghĩ, hết chín lăm phần trăm có nguy cơ nhiễm bệnh rồi. Nếu... các cậu bị AIDS thì thời gian sống chỉ còn cỡ một đến năm năm nữa thôi. Chắc các cậu biết đó là căn bệnh đáng sợ thế nào?”

“Không! Không! Anh nói dối! Cô giáo Dương Đan không thể mắc bệnh AIDS được!” - Hai tên nam sinh đều gào lên hoảng loạn.

Đôi mắt sắc bén đến lạnh lùng, Lưu Quang nhấn mạnh từng câu chữ trong lời nói của mình:

“Luật pháp có thể không trừng phạt các cậu nhưng căn bệnh AIDS sẽ là bản án thích đáng nhất! Khoảng thời gian sống năm năm ngắn ngủi sau cùng đó nhất định sẽ dạy cho các cậu hiểu một cách sâu sắc bài học về việc thế nào là sống.”

Sau cùng, Lưu Quang quay lưng rời khỏi con hẻm để lại hai đứa trẻ quỳ thụp dưới đất khóc lóc thảm thiết.

“Chỉ những người sắp chết mới hiểu rõ nhất giá trị của cuộc sống.”

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tử hình

Ngày lệnh tử hình được thực thi, bầu trời buổi sáng thật trong xanh và cao vợi vợi, không một gợn mây. Màu nắng nhạt trải lên mọi vật, như gọi cho người khác nhớ về những ký ức xa xăm. Nhờ nghe âm thanh xào xạc của mấy cành cây mà dễ dàng đoán ra, gió đang thổi. Mọi vật đều sống, bắt đầu cho ngày mới.

Rời khỏi phòng giam, Vũ Thanh ngạc nhiên thấy Lưu Quang đứng cách đó không xa hết như chờ mình từ rất lâu. Vừa thấy người từ tù trẻ là chàng trai họ Lưu nhanh chóng tiến lại gần đồng thời nở nụ cười thật thân thiện.

“Tôi muốn tiễn cậu một đoạn, được không?”

“Tùy anh.” - Vũ Thanh đáp khẽ, nghe nhẹ hẫng.

Không nói gì thêm, Lưu Quang chậm rãi bước đi bên cạnh Vũ Thanh. Giữa họ chẳng còn phát ra bất kỳ âm thanh nào ngoài sự im lặng đến buồn tẻ.

“Tôi...” - Sau cùng, Lưu Quang cũng lên tiếng trước - “Dù biết giờ đây có nói gì cũng đều trở nên vô nghĩa nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi cậu, bằng tất cả lòng thành.”

Thở ra, Vũ Thanh hướng ánh mắt vô định về phía trước với cái nhìn xa xăm:

“Anh vốn biết rõ, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho Lưu Vinh.”

Nghe câu nói khê khàng của Vũ Thanh, Lưu Quang thấy lòng càng thêm nặng trĩu. Đúng!... Anh rất hiểu, tội lỗi em trai gây ra là vô cùng lớn, đáng bị trừng phạt. Dầu vậy, anh vẫn ích kỷ, mong nhận được một lời thứ tha từ Vũ Thanh như thể muốn xem điều ấy trở thành thứ cứu rỗi linh hồn đang mang nặng tội lỗi của mình.

“Cậu từng kể: cô giáo Dương Đan đã nói rằng dù thế nào đi nữa cô ấy cũng sẽ đi theo cậu đến suốt đời vì vậy mong cậu hãy sống tốt. Thế, cậu có hối hận khi bị tử hình?” - Lưu Quang nhẹ nhàng nhìn qua chàng sinh viên mười chín tuổi, hỏi.

Lần này đến lượt Vũ Thanh lặng thinh. Đôi mắt đó đã lâu lắm rồi mới trở nên sâu thẳm như vậy. Vẫn là ánh nhìn mơ màng lâng lâng và chất chứa đầy suy tư buồn bã... Từ từ ngược mặt lên trời, hắn mỉm cười rồi trả lời với chất giọng đều đều:

“Có người từng nói rằng: Niềm an ủi duy nhất dành cho những người thân của nạn nhân chính là sự ăn năn từ hung thủ! Nếu như, năm đứa trẻ đó thật sự hối hận, khóc lóc hay thậm chí chỉ tỏ ra chút ăn năn thôi thì có lẽ tôi đã không kiên quyết xuống tay. Thế nhưng khi gặp mặt, tôi thấy chúng vẫn cười nói giống như cái chết của cô Dương Đan không là gì cả.”

Ngừng lại chốc lát, Vũ Thanh chuyển dời ánh nhìn đau buồn sang Lưu Quang:

“Nếu năm đứa trẻ ấy không ăn năn thì tôi chẳng thể sống thanh thản!”

Đôi mắt Lưu Quang mở to bất động nhưng tiếp theo đã dịu lại, buồn thêm buồn:

“Tôi hiểu. Rốt cuộc, lỗi là ở người lớn chúng tôi.”

Lại ngắm nhìn bầu trời cao vợi lần nữa, Vũ Thanh mỉm cười và nói thật nhẹ nhàng, tưởng như đấy là những thanh âm kỳ diệu vang lên từ chiếc chuông gió:

“Đối với trẻ em, người lớn rất quan trọng...”

Hắn, Vũ Thanh đang nhớ về tuổi thơ chẳng mấy tươi đẹp của bản thân. Việc hắn bị ba mẹ từ bỏ, việc không được dạy thế nào là đúng là sai... Nhưng bên cạnh đó, biết đâu có cả việc được cô giáo Dương Đan dạy dỗ nên người.

Còn đang chìm trong dòng suy nghĩ ngổn ngang vô định thì Lưu Quang bỗng nghe giọng Vũ Thanh cất lên khá nhỏ và trầm:

“Cho đến lúc này, tôi vẫn chưa hiểu một điều. Luật pháp có thật sự công bằng?”

Tất nhiên, Lưu Quang đã kinh ngạc đến mức nào khi nghe xong câu hỏi kỳ lạ đó từ chàng thanh niên từng mơ ước trở thành luật sư bảo vệ quyền lợi trẻ em.

“Chắc rằng, đến hết cuộc đời tôi vẫn không tìm ra đáp án cho điều ấy. Chẳng phải vì cô giáo Dương Đan đã chết mà bởi sẽ không ai tìm ra câu trả lời đúng!”

Lần cuối cùng Luru Quang nhìn thấy Vũ Thanh là lúc đó hắn đã mỉm cười thật tươi đồng thời chậm rãi đi theo những viên cảnh sát đến bãi xử bắn. Để rồi rất nhanh, anh nghe hoà lẫn trong tiếng gió là âm thanh súng nổ...

Và nửa năm sau, Luru Quang đã quyết định đem toàn bộ sự thật về vụ án cô giáo Dương Đan ra trước pháp luật. Cuốn nhật ký của Luru Vinh cùng chiếc đĩa quay cảnh cưỡng hiếp đêm đó mà Vũ Thanh giữ, vụ việc được điều tra lại, hai thủ phạm duy nhất còn sống là Tiến và Lợi khi ấy đang điều trị bệnh AIDS phải đối diện với làn sóng phản nộ từ dư luận. Đồng thời, cũng để các bậc cha mẹ nhìn lại cách giáo dục con cái. Vũ Thanh đã chết thể nhưng vết nhơ tội lỗi phần nào cũng được gột rửa.

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Extra

Đó là câu chuyện của mười lăm năm trước, khi tôi còn làm trong ngành cảnh sát. Cuộc gặp gỡ với người tội phạm Vũ Thanh đã để lại trong tôi rất nhiều suy nghĩ cũng như nhận ra vài điều thú vị mới mẻ về cuộc sống.

Sau vụ án của Vũ Thanh, tôi xin rút ra khỏi ngành cảnh sát. Không vì cái gì cả chỉ đơn giản tôi muốn mình có một hướng đi mới. Có thể bạn nghĩ tôi nặng lòng về việc làm sai trái của Luru Vinh, hoặc cũng là do câu hỏi sau cùng từ chàng thanh niên trẻ năm ấy: “Luật pháp có thật sự công bằng?”.

Dù là vì lý do gì đi chăng nữa thì tôi vẫn rời ngành. Bạn hỏi tôi chuyển qua làm gì ư? Tôi xin làm tài xế taxi. Không ngờ nhỉ? Đôi khi một công việc đơn giản bình thường lại giúp tôi tìm thấy niềm vui sống. Chỉ ít, lòng được nhẹ nhõm hơn khi không phải ngày nào cũng đối mặt với hàng tá vụ án lăm “bì a”.

Hai năm sau cái chết của Luru Vinh, ba mẹ tôi bất ngờ gặp tai nạn giao thông và qua đời. Vụ án của cô giáo Dương Đan cũng như tội lỗi Luru Vinh gây ra đã dẫn vệt họ suốt thời gian dài. Tôi đã trải qua thời kỳ tẻ nhạt khi người thân lần lượt rời xa... Nhưng, chỉ sau đó một năm tôi tình cờ gặp điều tuyệt diệu nhất đời mình. Phụ nữ của đời tôi! Cô ấy xinh đẹp, dịu dàng và luôn quan tâm lo lắng cho người khác. Tính cách đó phù hợp với nghề mà cô ấy đang làm - giáo viên cấp I.

Định mệnh sắp đặt cho chúng tôi gặp, yêu rồi kết hôn. Tôi rất yêu cô ấy và tôi biết, cô ấy cũng thế. Hai năm sau, món quà kỷ diệu khác Thượng Đế ban tặng cho tôi - đứa con trai đáng yêu như thiên thần. Tôi đã vô cùng hạnh phúc khi lần đầu tiên ôm con vào lòng rồi đặt cái tên Luru Thiện. Tôi mong nó sẽ là một con người lương thiện.

Luru Thiện rất hiểu chuyện dù còn nhỏ tuổi. Thằng bé thích đọc sách và nghe những câu chuyện tôi kể hết như người lớn quan tâm đến những thứ họ say mê. Tôi và vợ cố gắng dành nhiều thời gian để bên cạnh chăm sóc nó. Tôi muốn mình trở thành người ba tốt để có thể dạy con vô số điều mới mẻ thú vị lẫn tốt đẹp trong cuộc sống. Và vì câu nói năm nào từ Vũ Thanh vẫn mãi tồn tại trong ký ức tôi.

“Đối với trẻ em, người lớn rất quan trọng...”

Tôi hiểu điều quan trọng nhất đối với Luru Thiện bây giờ chính là ba - mẹ của nó.

Mỗi buổi chiều chủ nhật, tôi thường đưa vợ cùng con trai đi dạo chơi. Khoảng thời gian yên ả thanh bình mà cả gia đình có được khi bên nhau là điều không gì thay thế được. Tôi tin rằng đây sẽ là những khoảnh khắc nhiệm màu nhất khi tôi hồi tưởng lại lúc bản thân đã về già. Tôi mong mình sống không nuôi tiếc...

Thình thoảng tôi vẫn thường kể chuyện về Vũ Thanh cho Luru Thiện nghe. Và nhớ nhất lần nọ, khi kết thúc xong lời kể tôi liền nhẹ nhàng hỏi con trai:

“Con nghĩ gì về câu nói của người tội phạm họ Vũ: Luật pháp có công bằng không?”

Đối diện Luru Thiện mới mười ba tuổi, chống cằm bằng hai tay, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại liên tục hết như suy nghĩ điều gì rất sâu xa. Thằng bé luôn có dáng vẻ đáng yêu ấy mỗi lần nghĩ ngợi về một câu hỏi khó khăn... Hít sâu một hơi, Luru Thiện nhìn tôi rồi đáp lời bằng nụ cười tươi đầy nghịch ngợm:

“Trong sách có câu: Công bằng ở tại lòng người! Luật pháp cũng đã trừng trị những kẻ đáng bị trừng trị. Ba à, không có gì là công bằng tuyệt đối và có những thứ con người không thể dễ dàng quyết định. Thế nhưng quan trọng hơn hết - theo con - chúng ta phải sống như thế nào để về sau không hối hận.”

Thoảng bất động trong vài giây, tôi chợt nhận ra mình muốn khóc. Gật đầu, tôi nhẹ nhàng ôm con trai vào lòng với nỗi xúc động dâng trào...

Cuộc sống là một quá trình học hỏi không ngừng nghỉ.

Và nó còn là quá trình rèn luyện - trưởng thành - đối mặt - lựa chọn.

Mỗi ngày qua đi, bạn vẫn khoẻ mạnh, vẫn hạnh phúc và không nuôi tiếc thì đó đã là điều tuyệt vời nhất.

Nếu bạn sống tốt - nghĩa là bạn thật sự dùng cảm.

Hãy sống can đảm.

Đừng trốn chạy.

Đừng làm tổn thương người khác.

Bởi, tâm hồn họ cũng có sự yếu đuối - như bạn.

□ **Đôi lời của tác giả:** Khi viết tác phẩm này tôi chỉ ngoài hai mươi, cái tuổi rất trẻ và khờ lăm nên truyện sẽ còn những thiếu sót, chẳng hạn quá trình điều tra vụ án có vài điều chưa được phù hợp, và có thể Luru Quang sẽ không được phép tham gia vào cuộc điều tra khi có người thân là nạn nhân... nhưng nếu sửa chữa thì sẽ đứt gãy mạch truyện nên đành để vậy, dù sao cũng không quá sai lệch. Truyện này viết khá lâu, khác với "Án tử một tình yêu" hoàn thành gần đây được tôi tìm hiểu kỹ lưỡng hơn. Nên mong các cô chú, các anh chị em khi đọc truyện thì thông cảm châm chước cho tác giả.

Câu chuyện "gai góc" này tôi lấy cảm hứng từ Điều 12 Bộ Luật Hình sự 2015 - Luật dành cho trẻ vị thành niên, là khi trẻ em phạm tội thì sẽ thế nào. Tôi không báng bổ hay lên án bất kỳ ai, đơn giản chỉ là vẽ lại một góc tối nào đó về xã hội. "Luật pháp có thật sự công bằng?", chẳng phải tôi phê phán luật pháp mà đó chính là câu hỏi trăn trở trong tôi khi nghĩ về thứ được gọi là công bằng - nhân quả ở đời. :) Nhưng tôi chắc rằng ai rồi cũng sẽ nhận lấy sự "trừng phạt" thích đáng dành cho mình nếu làm chuyện sai trái.

Cám ơn những ai đã đọc đến tận dòng cuối này, hi vọng câu chuyện về Vũ Thanh sẽ mang đến những điều đáng để bạn suy ngẫm.

Võ Anh Thơ

Bạn đang đọc truyện *Trừng Phạt (Punishment)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.